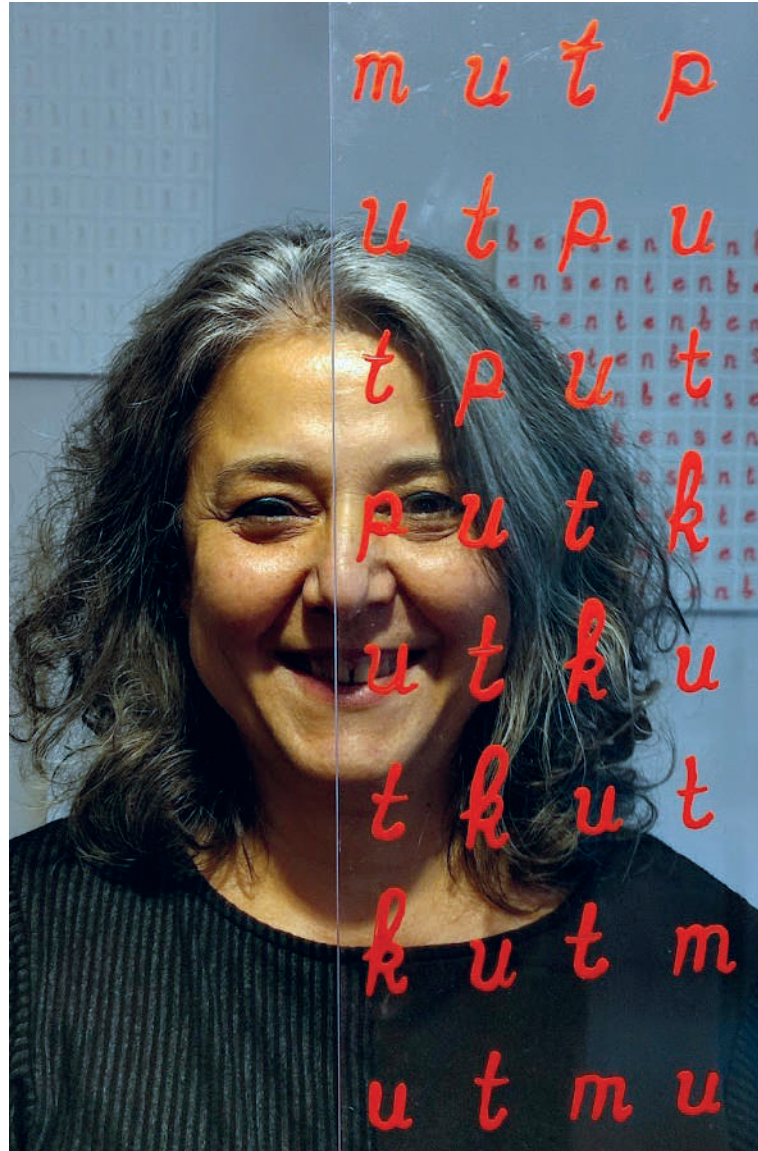

AYŞE TÜLAY

Çalışmalar / *Works*

2003 - 2021

Pınar ve Ekiné

Ayşe Tülay'ın yapıtlarını tamamlanmamış parçaların envanterleri olarak da düşünebiliriz. Nesnelere, çizimler, ışıklar ve diğer icatlar... Bunlar dil ve bilgi yoluyla dünyayı nasıl yaptığını sorgulamak için inşa edilmiş ve hazır olanın kullanıldığı doğaçlama sitelerdir. Çalışmaları şematik görünümüyle izleyiciyi bir düşünce alanına girmeye davet ederken sorgulama, hissetme ve sesini duyurma isteği görülebilir. Bu ihtiyaçlardan ördüğü kalkanın aldığı farklı biçimler ve arkasında yatan düşünce meraklı bir göz için ilgi çekicidir. Kişisel çevresinin ortak paydaları olarak kendi hikâyesini yazdığı nesnelere dönüştürerek aktarmak; o ortamı ve içindeki davranışları şekillendiren tutumları, korkuları ve kuralları sorgulamanın bir yoludur.

Ayşe Tülay için sanat "istediğini elde etmenin anahtarı" olarak tanımlanabilir. Sanatçı için gözden kaçırılanları görünür kılmak umuduyla ortaya koyduğu nesnelere modernist sanat kanonuna yerleştirilebilir. Yapıtları birey, sosyal, politik, doğa ve kültürel konulara eleştirel bir bakış açısı getirir. Sanatçının sessiz söylemlerinde öznel açılımların genelin bir parçasına dönüşebileceği ve her an üzerinde düşünülmesi gereken başka bir şeyle karşılaşılabilen serimlenir. Yapıtlarındaki dikdörtgen mimari bir alan olarak mekan, varlık olarak beden ve sesi temsil eden harfleri imlerken oluşturmaya çalıştığı geometrik düzen ile içerdeki huzursuzluğun ve dağınıklığın yansımasıdır. Kimlikle başlayan, mekan ve kişilerle değişip dönüşen bu yaklaşımda yapıtlarında tanıdık görsel ve işitsel işaretleri yeniden üretir ve onları kavramsal olarak katmanlı yeni yerleştirmeler halinde düzenler. Projelerinde çeşitli materyaller ve süreçler kullanırken metodoloji tutarlıdır. Farklı

projeler arasında her zaman maddi benzerlikler olmasa da bunlar yinelenen özel kaygılarla ve konu ile bağlantılıdır. Her eserin konusu eserin malzemesini ve şeklini belirler. Her proje genellikle birden fazla çalışmadan oluşur, genellikle bir dizi farklı medya, belirli temalar ve anlamlar etrafında gruplanmıştır. Araştırma ve üretim sırasında yeni ilgi alanlarının ortaya çıktığı ve bir sonraki çalışma grubuna yol açtığı görülür.

Doğayı da içine alarak yaptığı çalışmalar onun ve izleyici için dışarı çıkmak isteyen ruh için iyidir. Yapıtları aracılığıyla dışarıyı içeri getirmeye çalışır. Nesnelere ve parçalara yüklediği anlamlar gerçek görüntülerini sunmak için hiçbir girişimde bulunmasa da yaratımları için bir yerde yaşamış, büyümüş veya değişmiş gibi görünmelerini istediği anlaşılır. Doğal dünyaya saygı duruşunda bulunan nesnelere yaşamak izleyiciye yavaşlamayı hatırlatırken doğayla yeniden bağlantı kurulmasına yardımcı olur.

Hepimizin yaratıcı hayalleri var ve herkes bu yaratıcı hayalleri nasıl gerçeğe dönüştürebilirimin peşinde koşuyor. Dış gerçekliğimizi istediğimizi söylediğimiz şeyle aynı hizaya getirerek bir çıkış yolu buluruz ve işler değişmeye başlar. Bütün bunlara girilirken de muazzam bir korku kapsar ve bu korku gerçektir. Korkumuzla yaptığımız ama aynı zamanda tamamen hayal ürünü olan şey yaratıcı tutkularımızı yaşama yeteneğimizi etkiler. Ayşe Tülay'ın sanatı da içinde pek çok hissi barındıran önce kendine sonra başkalarına bir meydan okuma olabilir. Sesiz mesajlar yoluyla bir kaçış, bir idealleştirme veya sadece bir oyun aracıdır ve onun için her şey veya olmasına izin verdiği her şey sanat olabilir!

Hanife Neris Yüksel

Artworks of Ayşe Tülay may be seen as inventories of unfinished pieces. Objects, drawings, lights, and other inventions... These are improvised sites using the one predisposed to question how she makes the world through language and knowledge. While her works invite the viewer to enter a field of thought with its schematic appearance, the desire to question, be felt, and heard can be observed. The different forms of the shield she knits from these needs and the thought behind it are appealing to a curious eye. Transforming the objects for which she wrote her own story as the common denominator of her personal environment, is a way of questioning the attitudes, fears, and rules that shape the environment and the behaviors in it.

Art can be defined as “the key to getting what you want” for her. The objects that the artist put forward in the hope of making visible what has been overlooked can be placed in the modernist art canon. Her works bring a critical perspective to individual, social, political, natural, and cultural issues. The silent discourses reveal that subjective openings may turn into a part of the general and/or something else encountered at any moment. The space as a rectangular architecture unit designating the letters representing the body and sound in her works is actually a reflection of the restlessness and clutter inside with its geometrical order. Her approach starts with identity and its transformation through places and people; she reproduces familiar visual, auditory signs and organizes them into a new conceptually layered installation. The metho

dology is consistent while using a variety of materials and processes in her projects. Unsimilar materials are usually subject to recurring specific concerns and issues.

The concern of each work determines the material and form of the work. Each project usually consists of multiple pieces often grouped around a range of different media, specific themes, and meanings. New interests appear during research and production that lead to the next group of work.

Her works involving nature are good for her and the audience, for the soul who wants to go out. She tries to bring the outside in through her works. It is understood that she wants her artworks to appear as though they lived, grown, or changed somewhere, although the meanings she attributes to objects and pieces make no attempt to present their true image. Living with objects that pay homage to the natural world reminds the viewer to slow down and helps reconnect with nature.

We all have creative dreams and everyone is chasing how to make them come true. By aligning our outer reality with what we say, want then we find a way out; things start to change. There is tremendous fear involved in attempting all this, and the fear is real. What we do out of fear, but also purely imaginary, affects our ability to live out our creative passions. Ayşe Tülay’s art, which contains many feelings, can be a challenge first to herself and then to others. It’s an escape through silent messages, an idealization, or just a game tool, and for her anything or whatever she lets it be can be art!

Hanife Neris Yüksel

Bir Metreküp, 2019, Toprak, metal, karbon fiber, karışık malzeme
100 X 100 X 100 cm (1/10)

One Cubic Meter, 2019, Soil, metal, carbon fiber, mixed media
100 X 100 X 100 cm (1/10)

Dünyanın Parası, 2019, Toprak, karbon fiber, karışık malzeme
100 X 100 X 30 cm (1/10)

Earth's Money, 2019, Soil, carbon fiber, mixed media
100 X 100 X 30 cm (1/10)

Totem, 2019, Toprak, metal, karbon fiber, karışık malzeme
d: 45 cm, h: 300 cm (1/10)

*Totem, 2019, Soil, metal, carbon fiber, mixed media
d: 45 cm, h:300 cm (1/10)*

havayla temasını kesen
sularını kurutan
bedenini dađlayan
kötü ruhlardan arınasın
serinliğinle canları sarasın

*those bad spirits,
cutting your contact with air
drying your water
searing your body,
be away from you
your freshness cover all livings up*

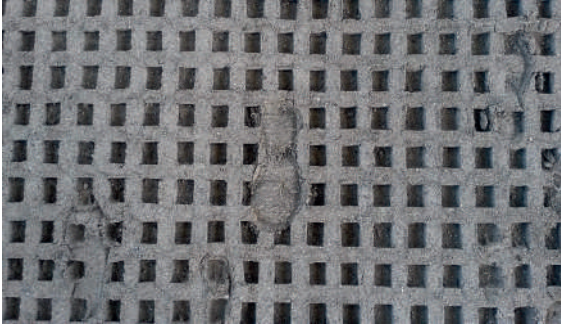
Ten, 2018, Toprak, Metal, Karışık Malzeme, 160 X 240 cm

Skin, 2018, Soil, metal, mixed media, 160 X 240 cm

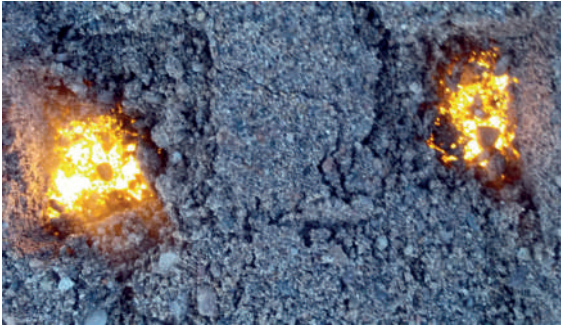
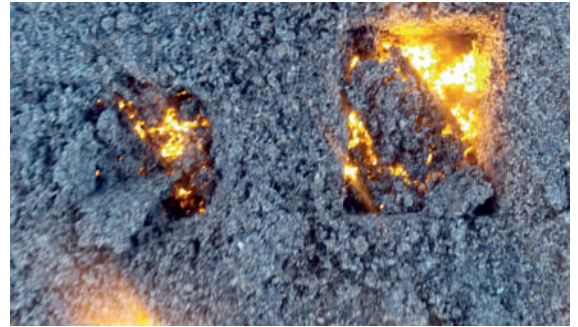

Yazı, 2017, İnşaat kumu, led, karışık malzeme, 200 X 240 cm

Text, 2017, Construction sand, led, mixed media, 200 X 240 cm

Yazı, 2017, Toprak ve taş, 180 X 240 cm

Text, 2017, Soil and stone, 180 X 240 cm

bendesenvar, 2017, Neon, 62 X 34 X 5 cm

bendesenvar, 2017, Neon, 62 X 34 X 5 cm

“Ağızdan çıkan ses, kelime, söz ve onun kaynaklandığı duygu ile ilgileniyorum. İçimizdeki bir duyguyu söze dökmek kendimizi daha derinden dinlemeyi gerektirir. Asıl olanla bir bağ kurarız; duygularımızın dizilişindeki bize özgü olan şifreyi çözeriz. İçimize bakarız, bazen uzun süre susarız, sonra söyleriz, tekrar tekrar dile getiririz. Tıpkı kızgınlığımızı haykırmak, sevincimizi gülümsemek gibi söz de bedenimizden kelimelerle atılır. Ağızdan çıkan ses duygumu dışarı çıkarabiliyorsa beni de tanımlar ve tanımlar.”

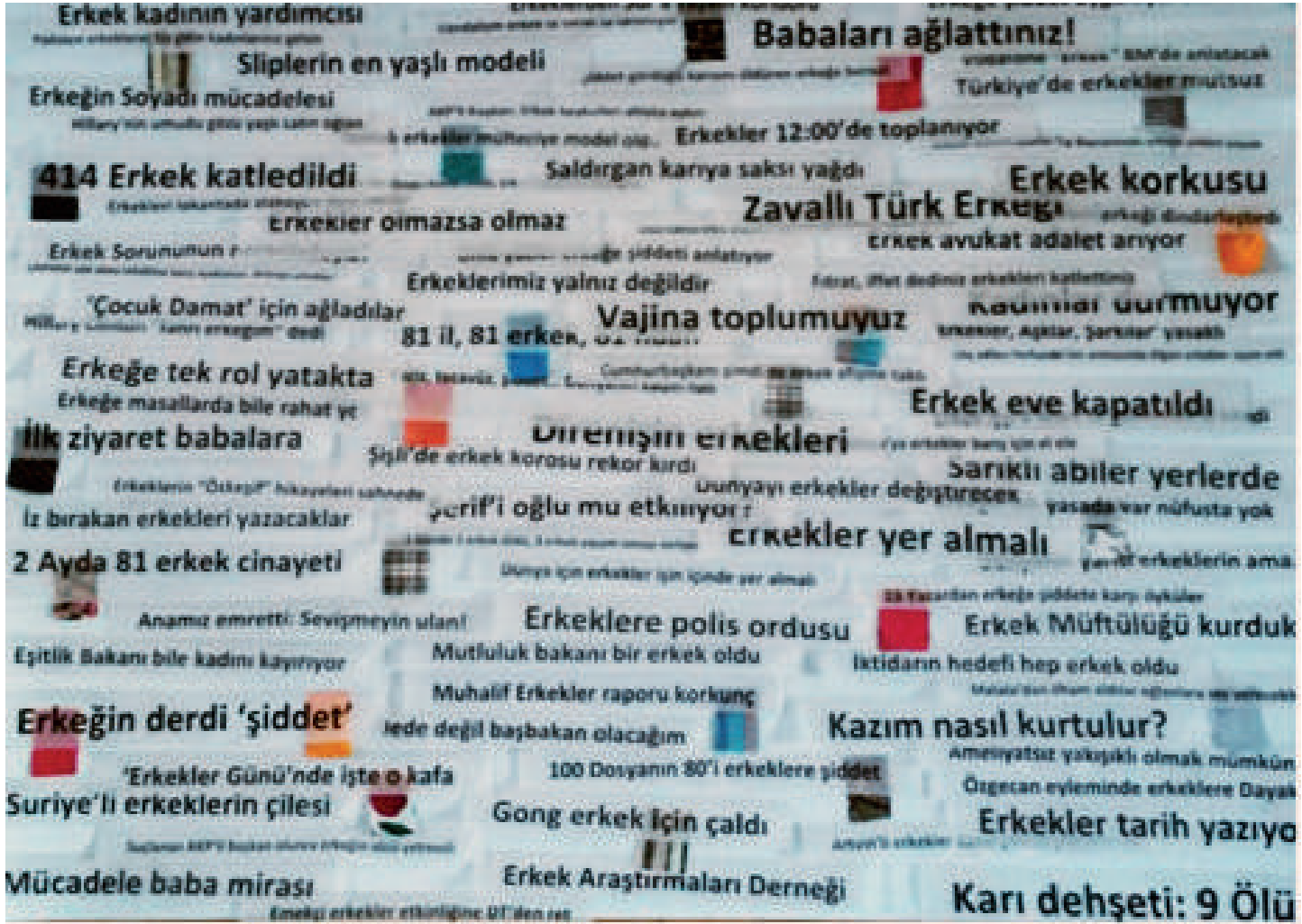
Ayşe Tülay söylenen ve söylen(e)meyenle, duyulan ve duyul(a)mayanla, harflerin, kelimelerin artarda dizilişiyile, aradaki boşluklarla, anlaşılana ve anlaşıl(a)mayanla ilgilenir. Nesnel bir malzeme olarak kullandığı harf ve kelimeleri biçim ve imgelerle karşılaştırarak aralarındaki geçirgenliği ve karmaşık ilişkiyi imler. Yapıtlarında sıklıkla yer alan dikdörtgen hem mimari bir alan olarak mekanın ve varlık olarak bedenin hem de sesi temsil eden harflerin metaforu olarak kullanılır. Dikdörtgenler boşluğu, doluluğu, varlığı ve yokluğuyla anlam taşır. Duygularını ayrıştırıp, irdelerek oluşturduğu kelimeler, biçimler ve imgeler bir araya geldiğinde üzerinde çalıştığı olguları birden fazla eksene yerleştirerek boyutlandırır. İşleri kişisel yaşamıyla toplumsal yaşam arasında salınır.

Organik materyaller (taş, toprak, buğday), hazır objeler (led, pleksiglas, kumaş), ses, ışık, renk ve form gibi malzemelerle kurduğu ilişkiler; dönüştürdüğü, işaret ettiği, tekrarladığı tüm olguları kendi sistemiyle görünür kılar.

“I am interested in the talk, the word, the expression, and the emotion from which they originate. Putting an inner feeling into words requires listening to ourselves more deeply. We make a connection with the main one; we decipher the unique code in the sequence of our emotions. We look inside, we may stay silent for a long time, then we say it, we talk about it again and again. Just like shouting our anger, smiling our joy, the word is thrown out of our body verbally. If the sound that comes out of my mouth can get my feelings out, it defines me.”

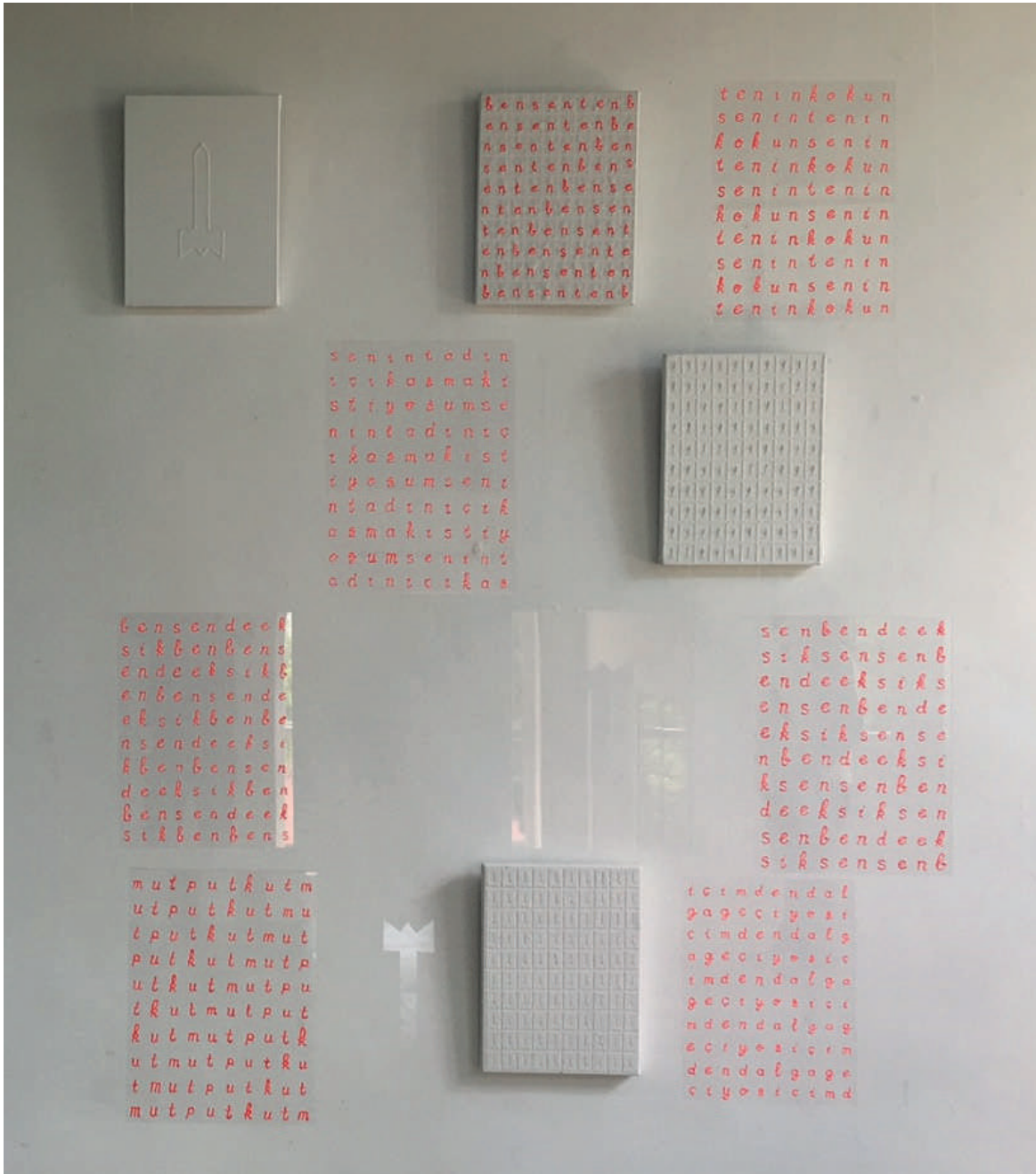
Ayşe Tülay deals with the (un)spoken, the (un)heard, the sequential arrangement of letters and words, the spaces in between and, the (un)intelligible. She indicates permeability and complex interrelations matching the letters and words with forms and images. The rectangle, which is frequently used in her works, is a metaphor for the place as an architectural space, the body as an entity, and the letters that represent the sound. Rectangles have meaning with their emptiness, fullness, presence, and absence. She resizes the phenomenon in her works by placing them on more than one axes. Her works oscillate between her privacy and social life.

Relationships set up with organic materials (stone, soil, wheat), ready-made objects (led, plexiglass, fabric), sound, light, color, and form; make visible all the facts that they transform, point out, and repeat with their own system.

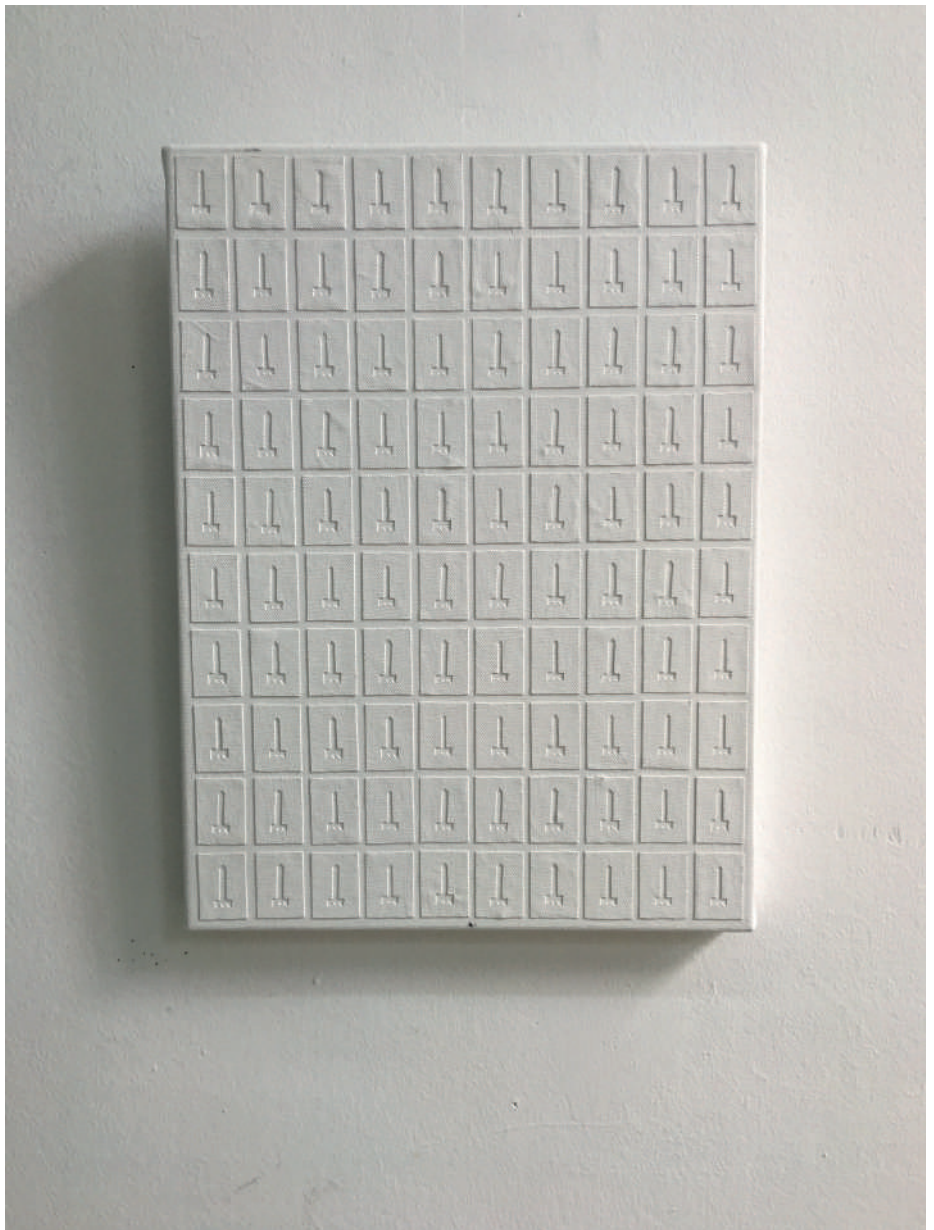
Erkeklerin Özkeşif Hikayeleri Sahnede, 2016
Kağıt, kumaş, karışık malzeme, 70 X 100 cm

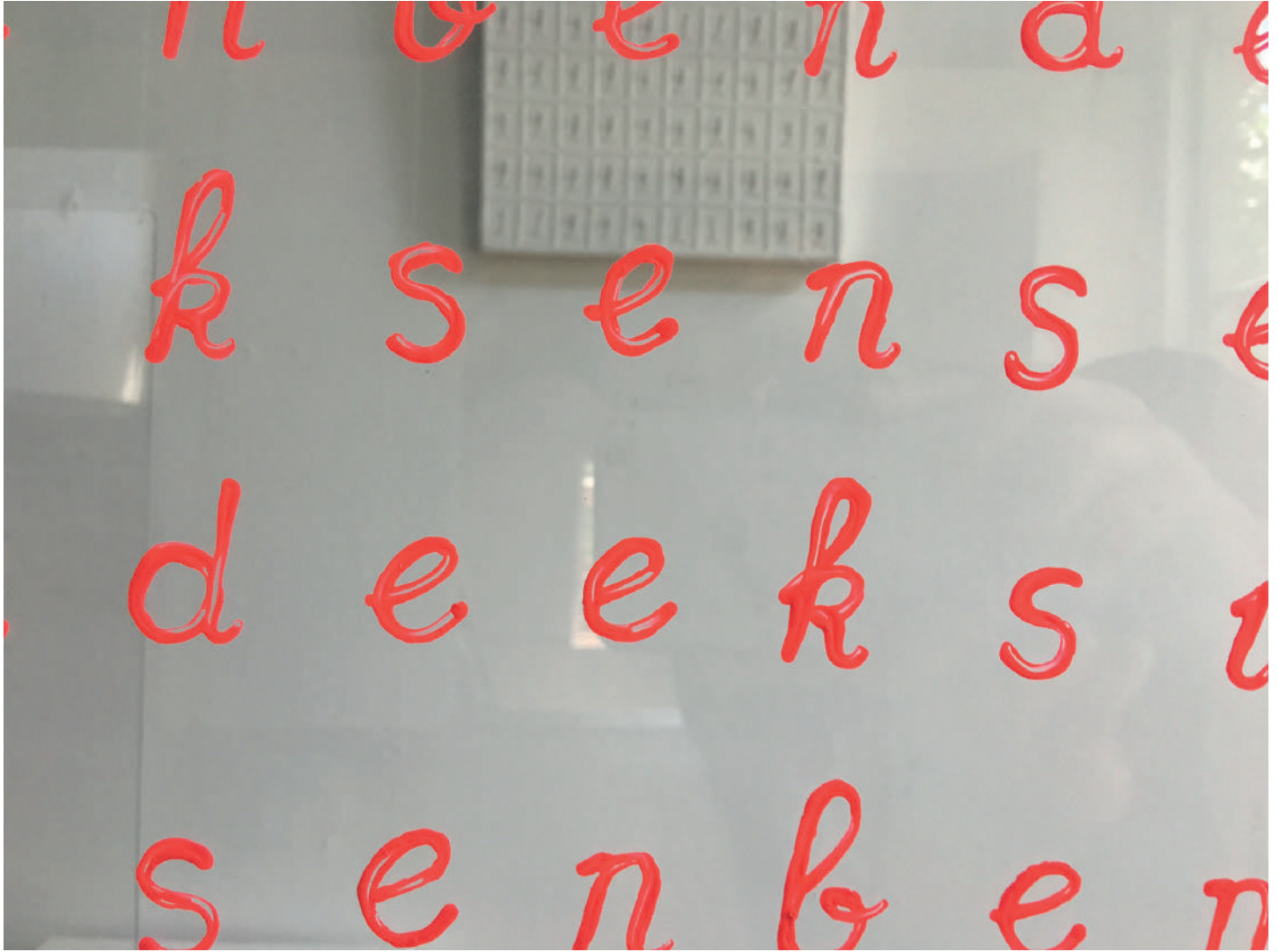
Self-Discovery Stories of Men Take the Stage, 2016
Paper, textile, mixed media, 70 X 100 cm

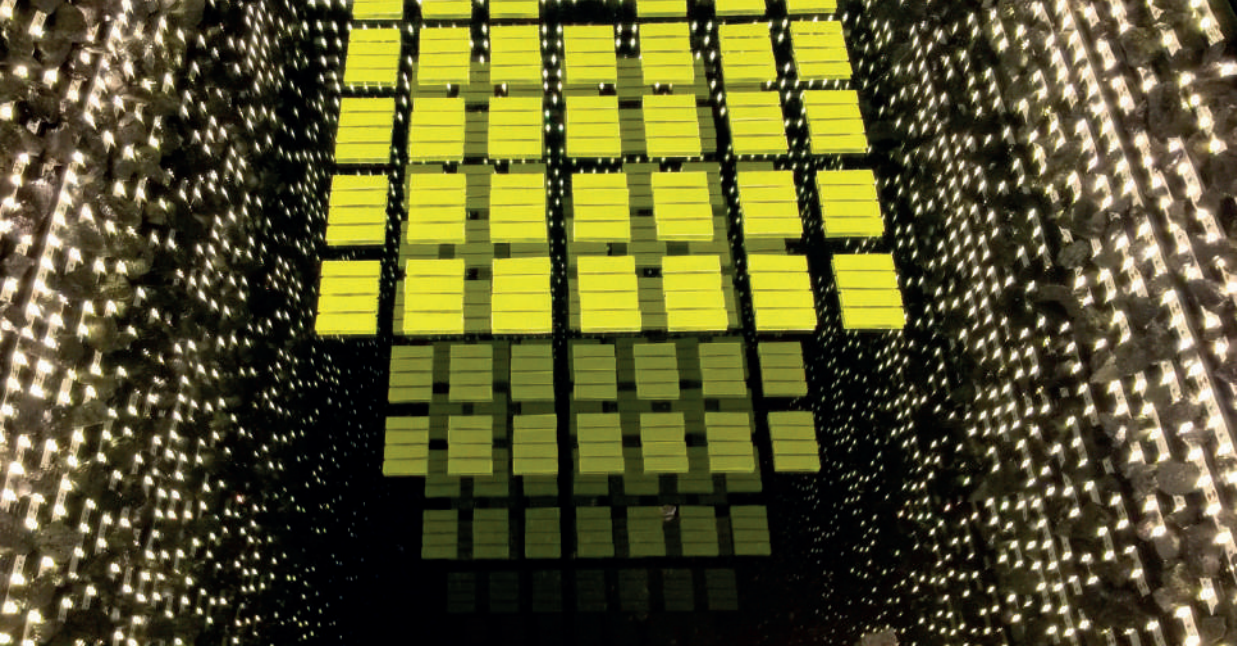
bensenten, 2016, Pileksi, tuval, akrilik, karışık malzeme,
200 X 240 cm

bensenten, 2016, Pileksi, canvas, acrylic, mixed media
200 X 240 cm

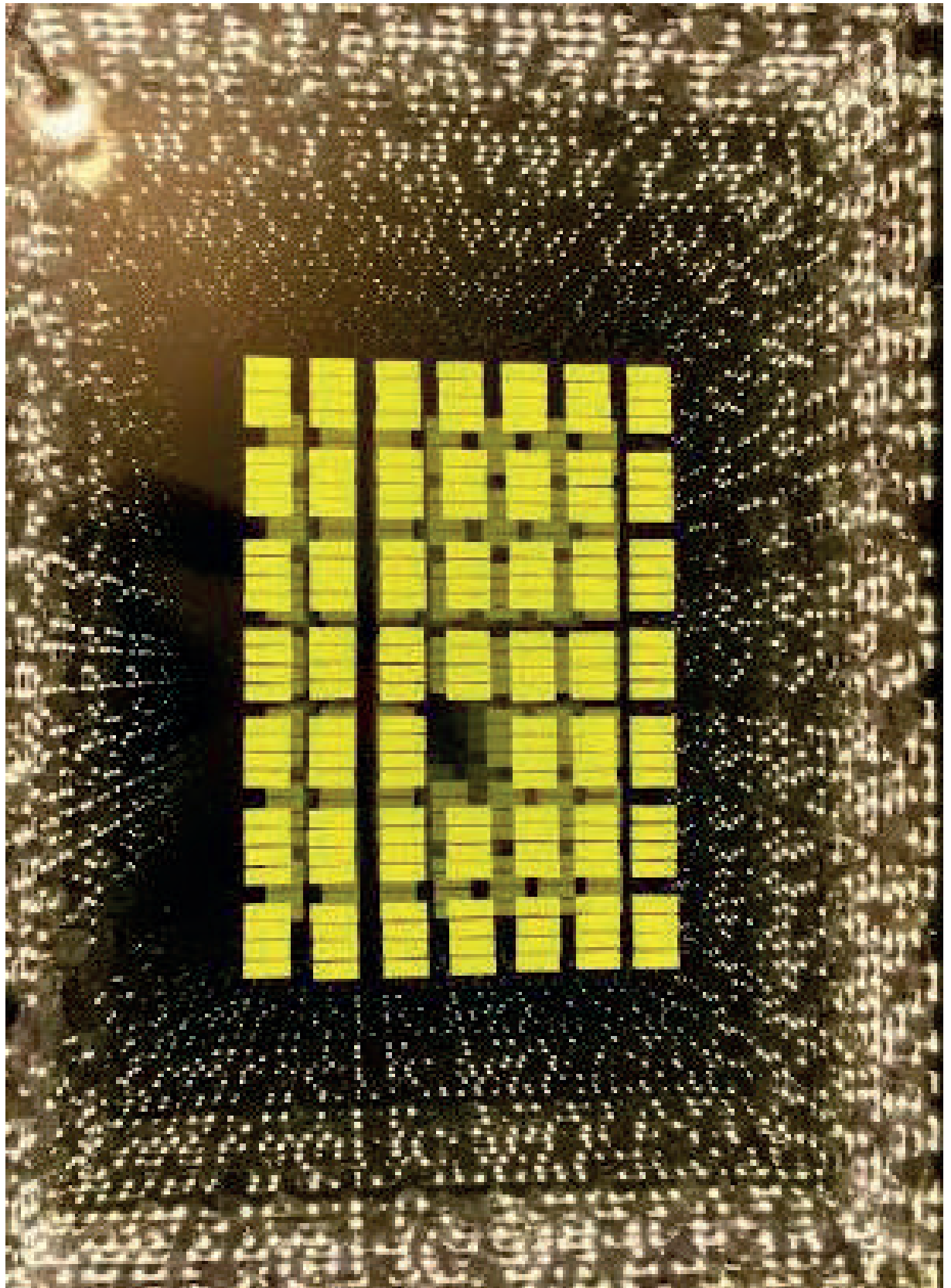

Kayıp, 2015, Kömür, led, kağıt, akrilik, karışık malzeme
65,50 X 91,50 X 13,50 cm

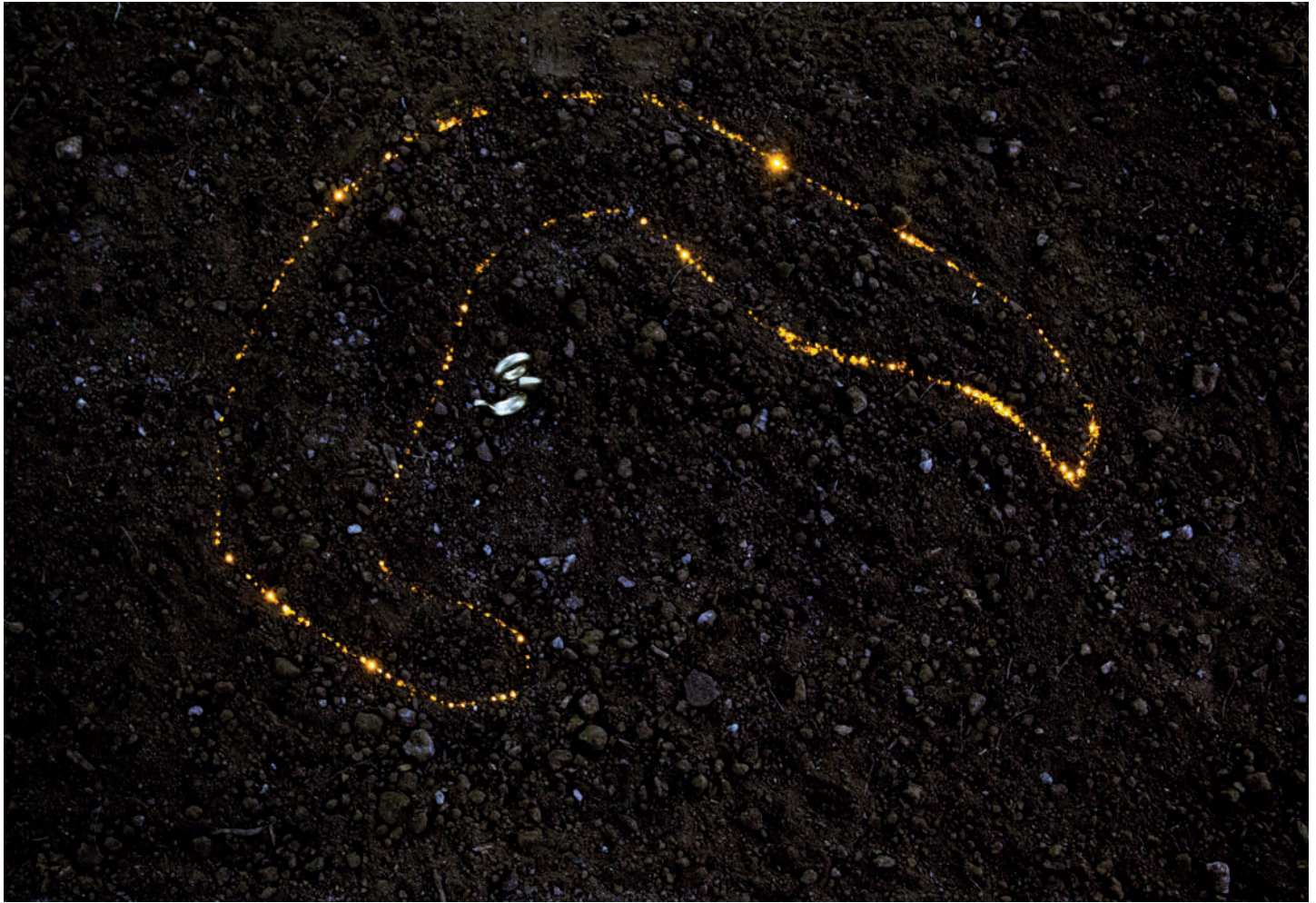
*Gone, 2015, Coal, led, paper, acrylic, mixed media
65,50 X 91,50 X 13,50 cm*

Bereketli Hilal, 2014, Toprak, led, karışık malzeme
175 X 145 X 40 cm

The Fertile Crescent, 2014, Soil, led, mixed media
175 X 145 X 40 cm

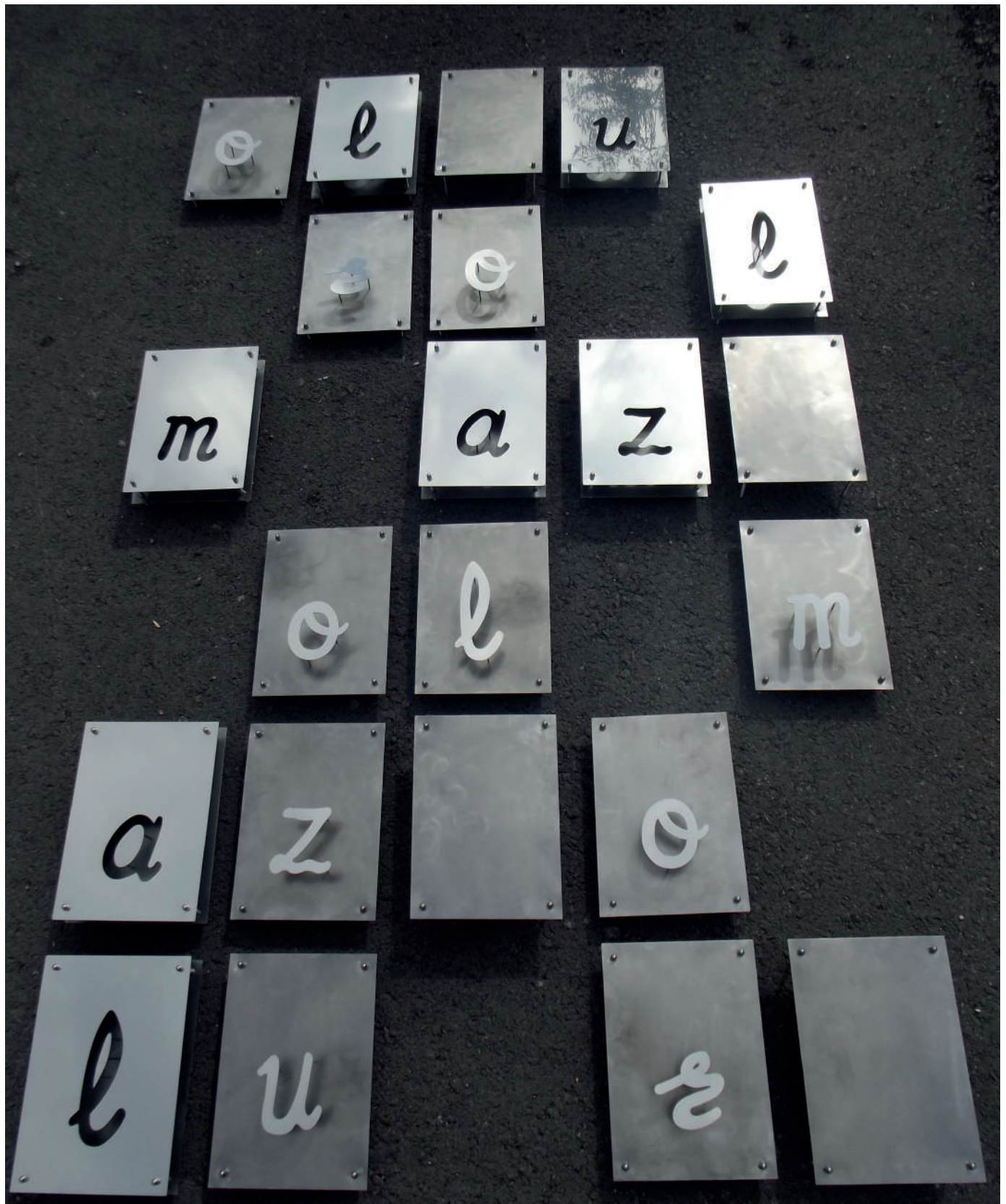

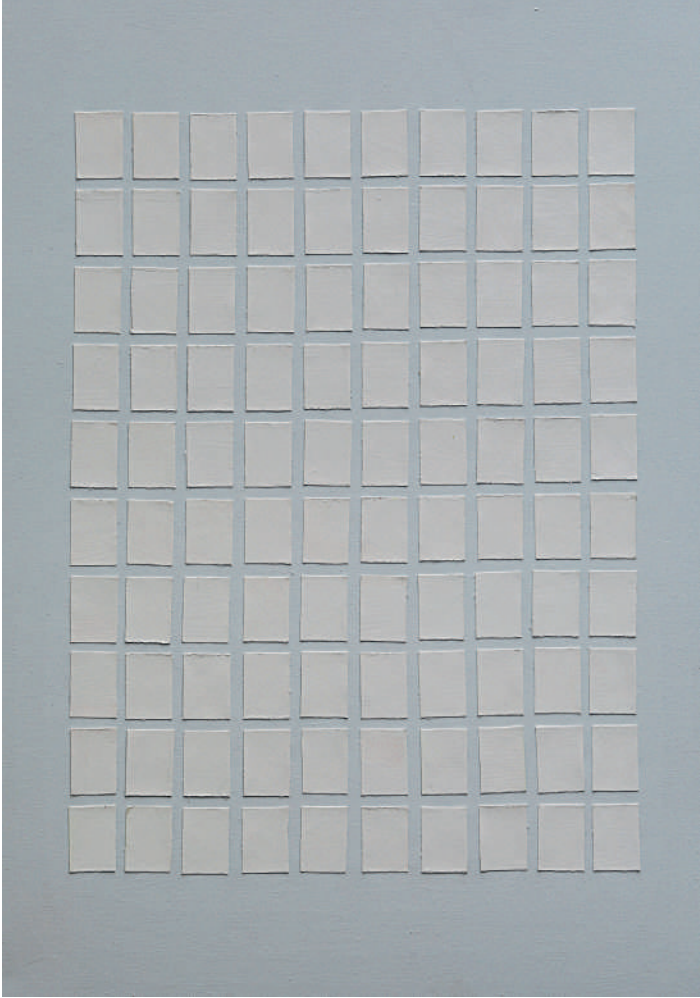

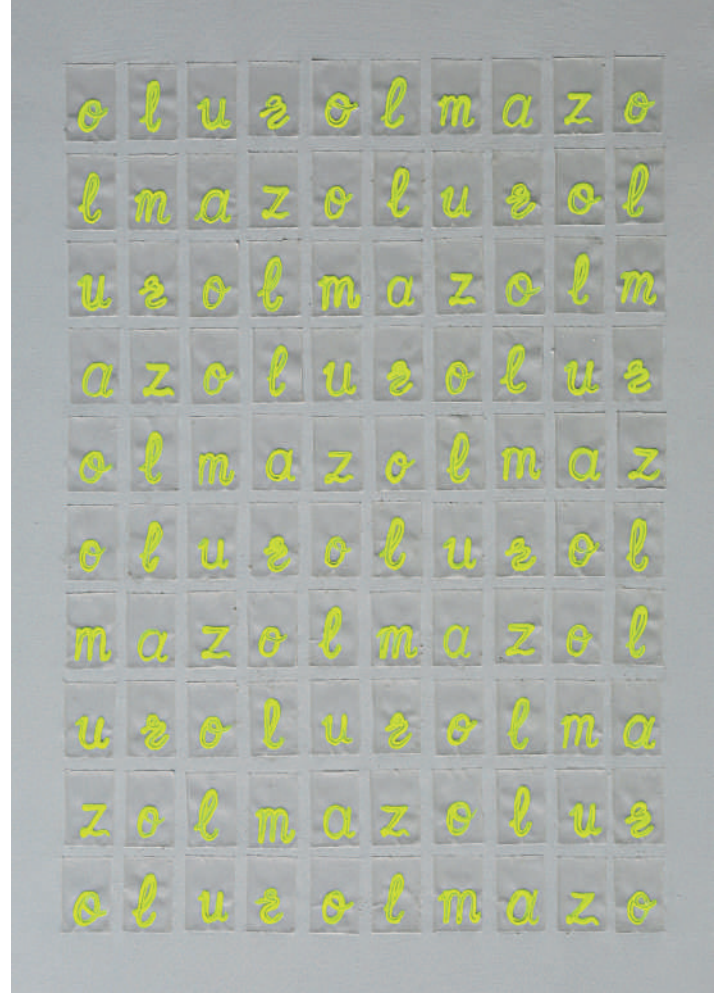
olurolmazolmazolur, 2015, Krom, metal sac
145,00 X 195,00 cm

olurolmazolmazolur, 2015, Chrome, metal sheet
145,00 X 195,00 cm

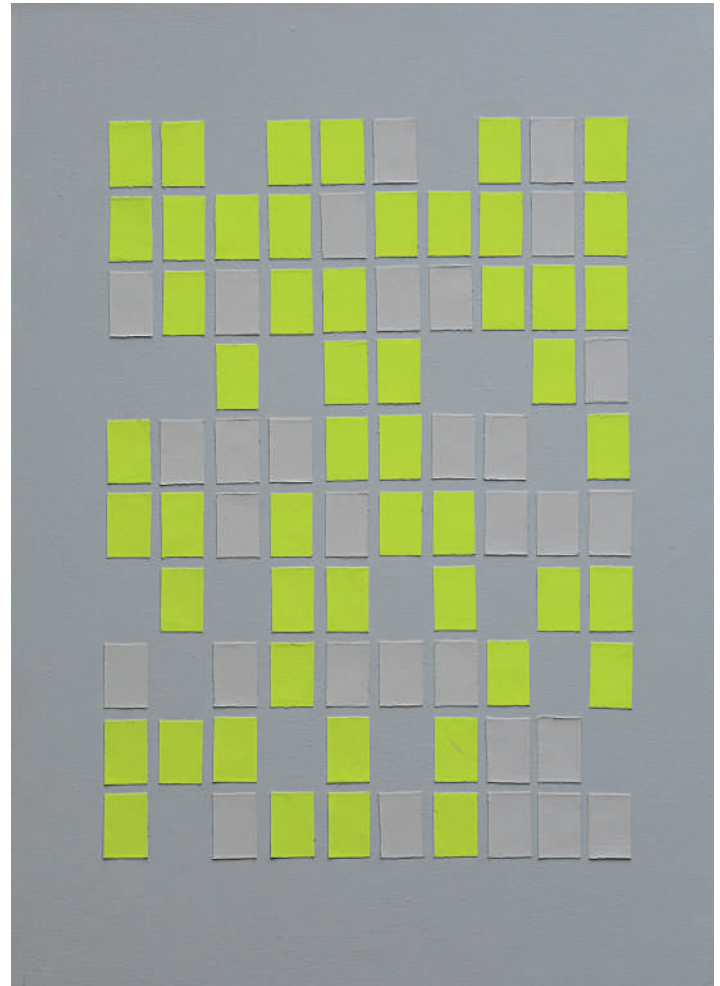
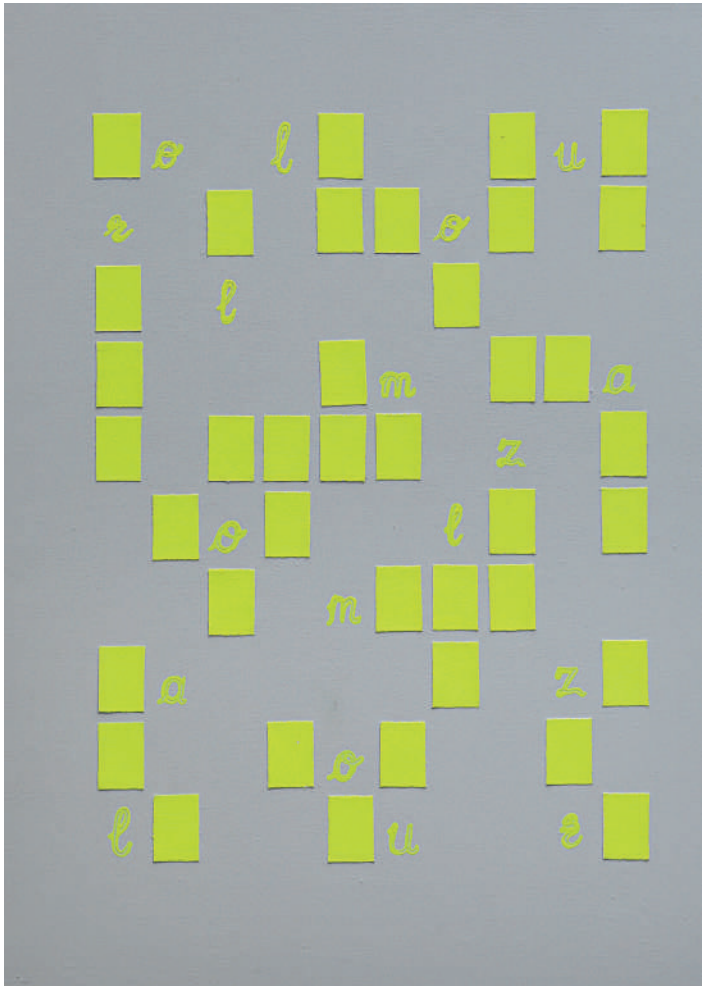

olurolmazolmazolur, 2014, Tuval üzerine karışık malzeme
,50 X 50,00 cm

olurolmazolmazolur, 2014, Mixed media on canvas
37,50 X 50,00 cm

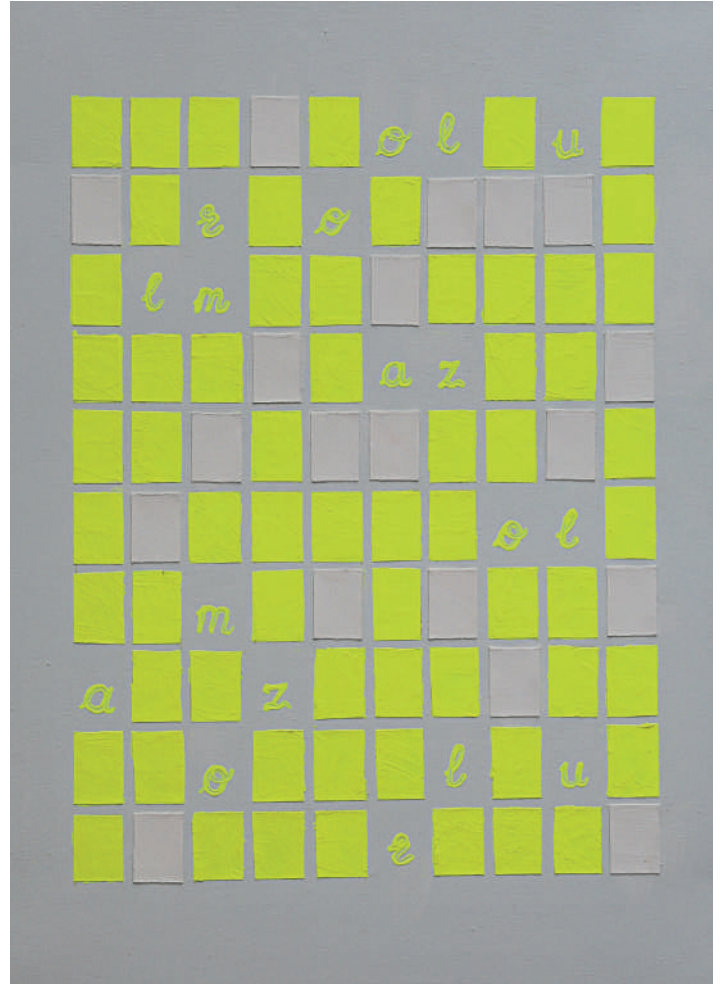
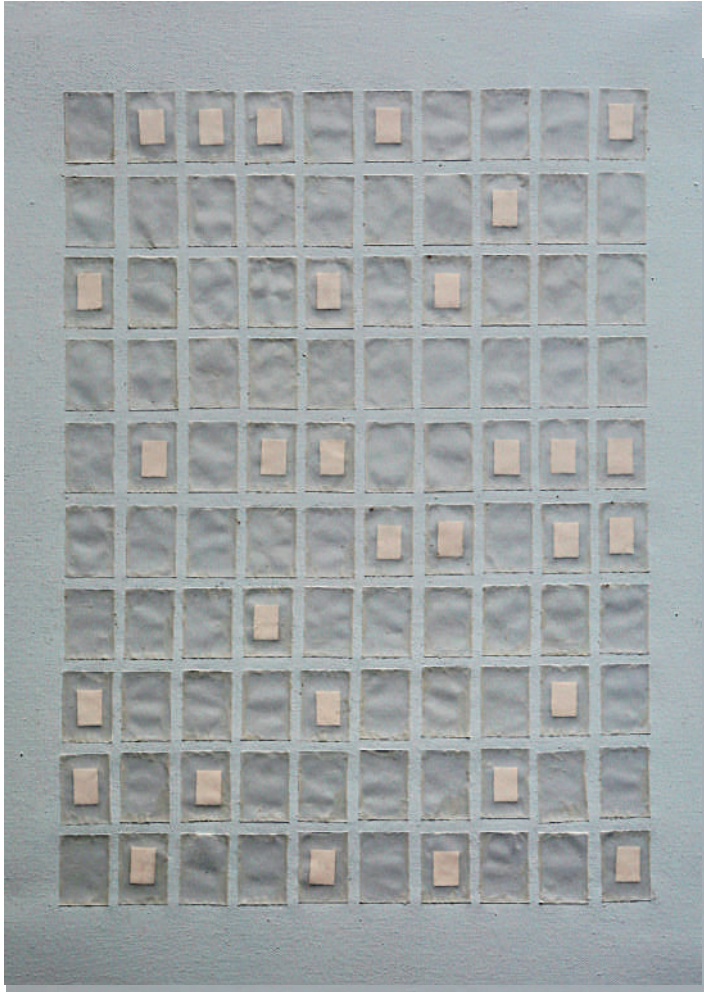

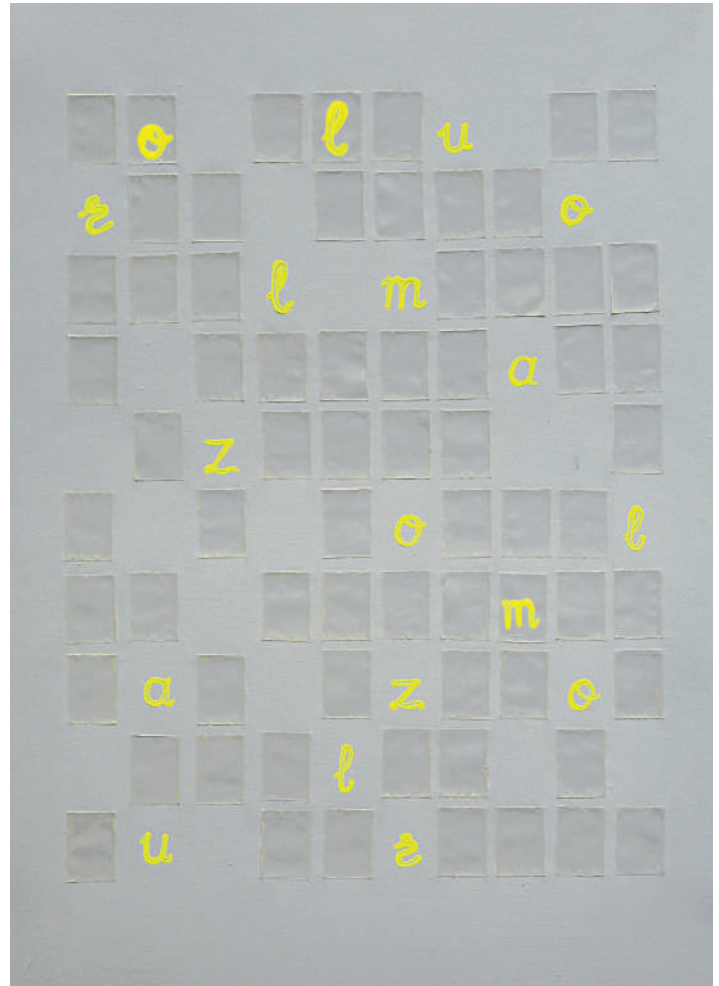
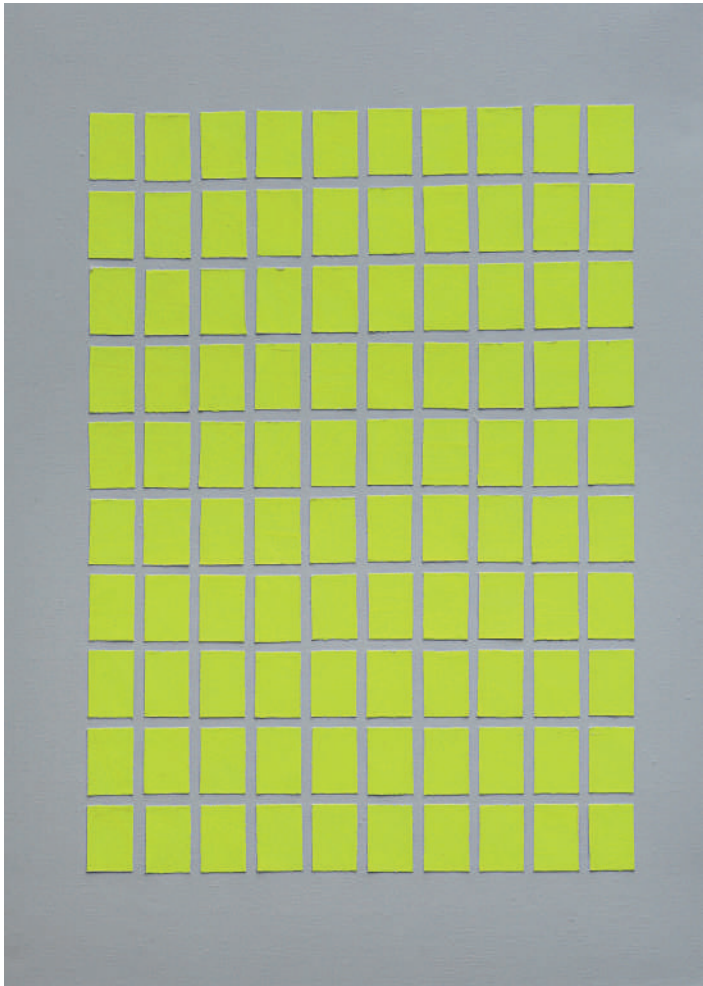
içeride olan
dışa atılamayan
ağırlaşan
genleşen
daralan
taşan
patlayan
durdurulamayan
harekete geçirilemeyen
gizlenemeyen
sıgdırılmayan
bişey
aşk
yaşanılası
değil

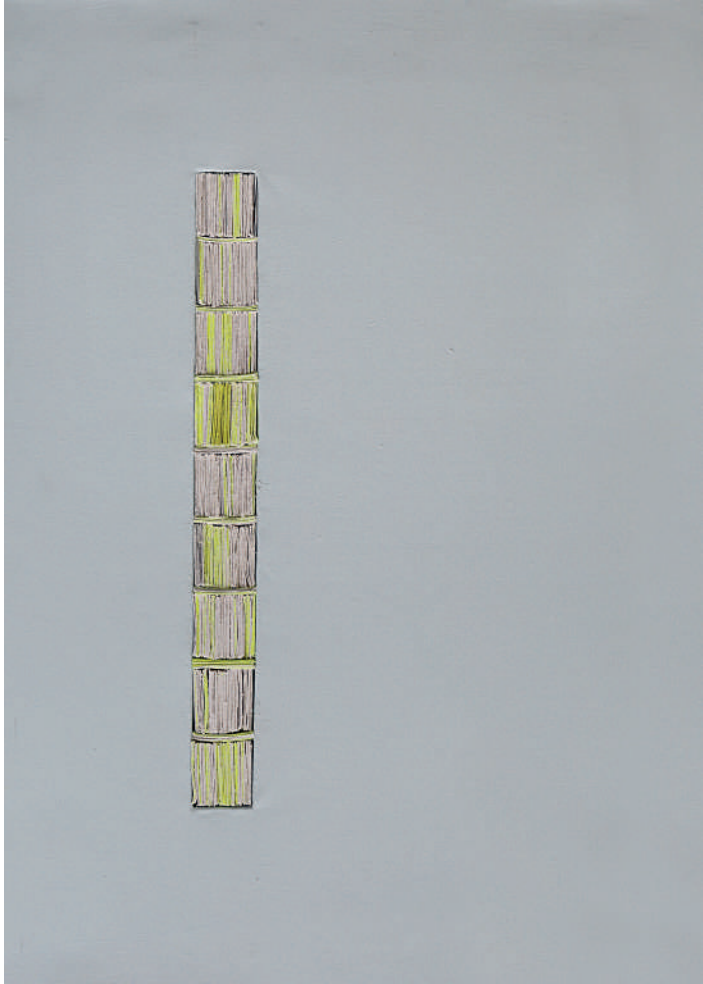
*the one
inside
inexhaustible
getting heavier
expanding
shrinking
overflowing
exploding
unstoppable
inactive
unconcealed
unfit*

*something
not
livable*

love

Sponsor Aranıyor, 2014, hazır nesne kolaj, karışık malzeme
65,00 X 79,00 cm

Sponsor wanted, 2014, Collage, mixed media
65,00 X 79,00 cm

Sanatı para için

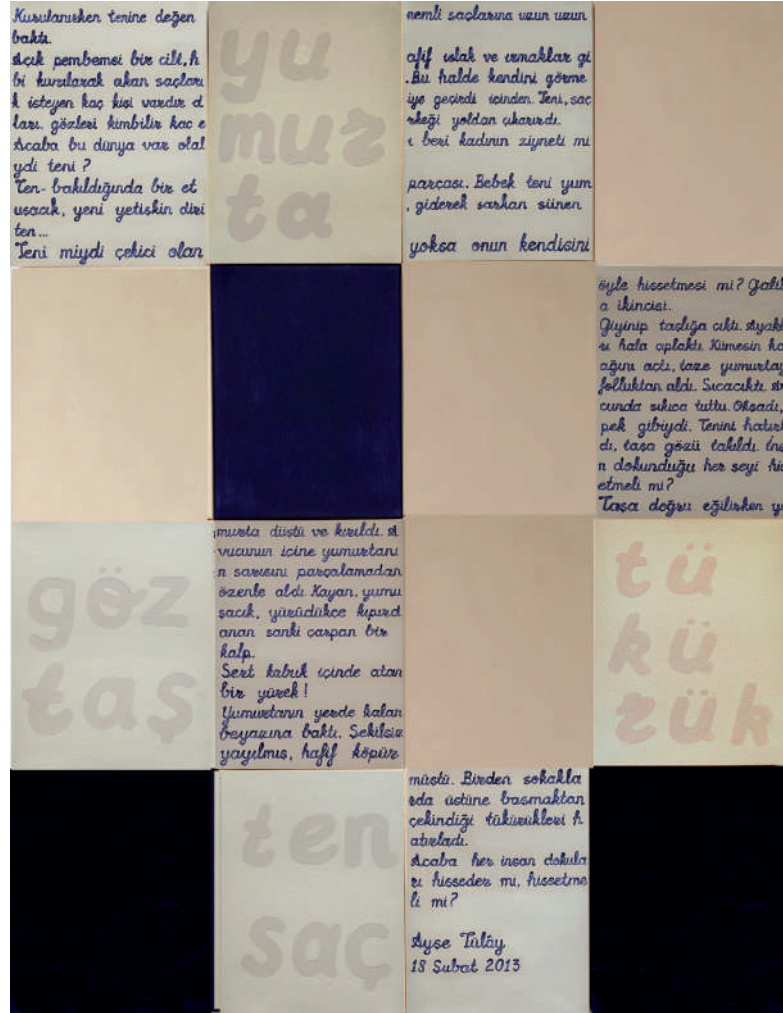
umrahında

İmeği

paraya

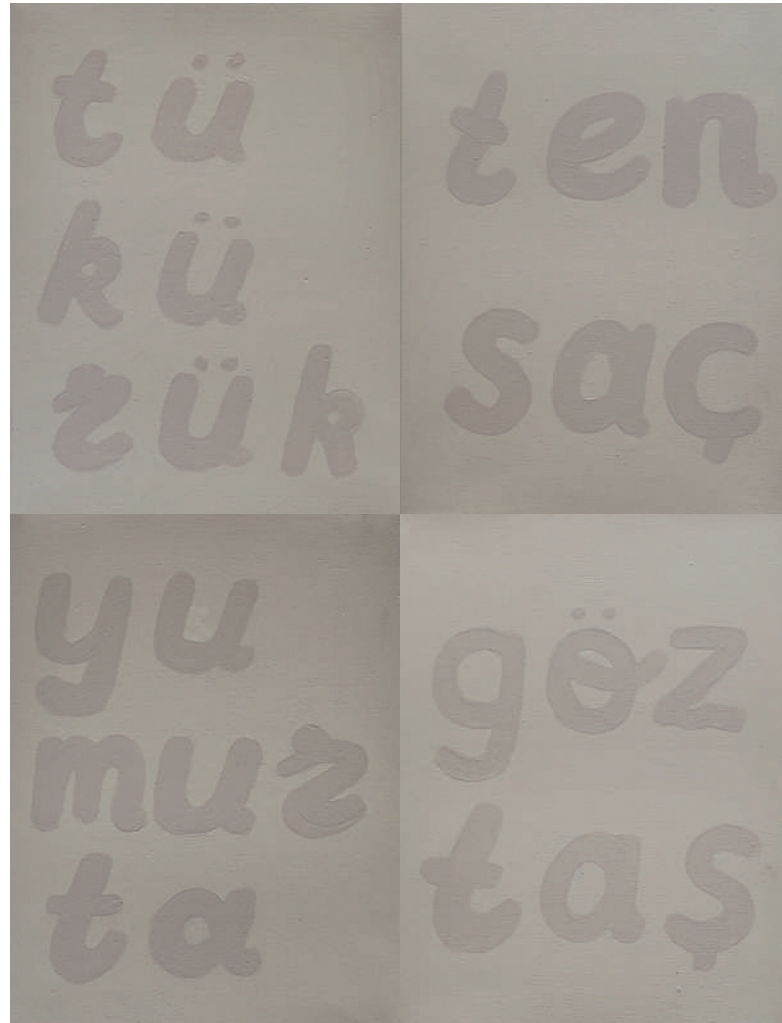
...umrahı

imge-öykü, 2014, 100,00 X 150,00 cm
Tuval üzerine akrilik karışık malzeme

image-tale, 2014, 100,00 X 150,00 cm
Acrylic on canvas, mixed media

Yakından çok yakından baktım
sana dün gece

*Closely so closely I looked at you last
night*

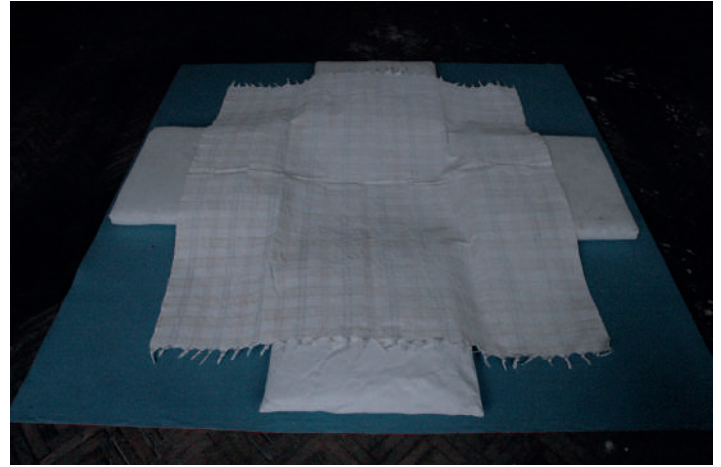
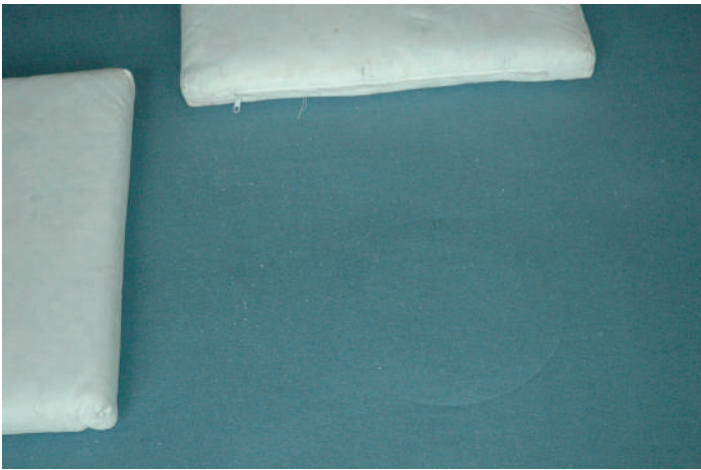
Kına, 2008-2011, Ses Yerleşirme, 250 X 250 X 180 cm

The Henna, 2008-2011, Sound Installation, 250 X 250 X 180 cm

Sofra, 2005, Karışık malzeme
250,00 X 250,00 X 45,00 cm

The Meal, 2004, *Mixed media*
250,00 X 250,00 X 45,00 cm

Ekin, 2004, Buğday, karışık malzeme
550,00 X 60,00 cm

The Culture, 2004, Wheat, mixed media
550,00 X 60,00 cm

İnsansız, 2003, fotoperformans

Solitude, 2003, photoperformance

İnsansız, 2003, karışık malzeme

Solitude, 2003, mixed media

Şehir, 2003, Tuval üzerine karışık malzeme
70,00 X 100,00 cm

The City, 2003, Mixed media on canvas
70,00 X 100,00 cm

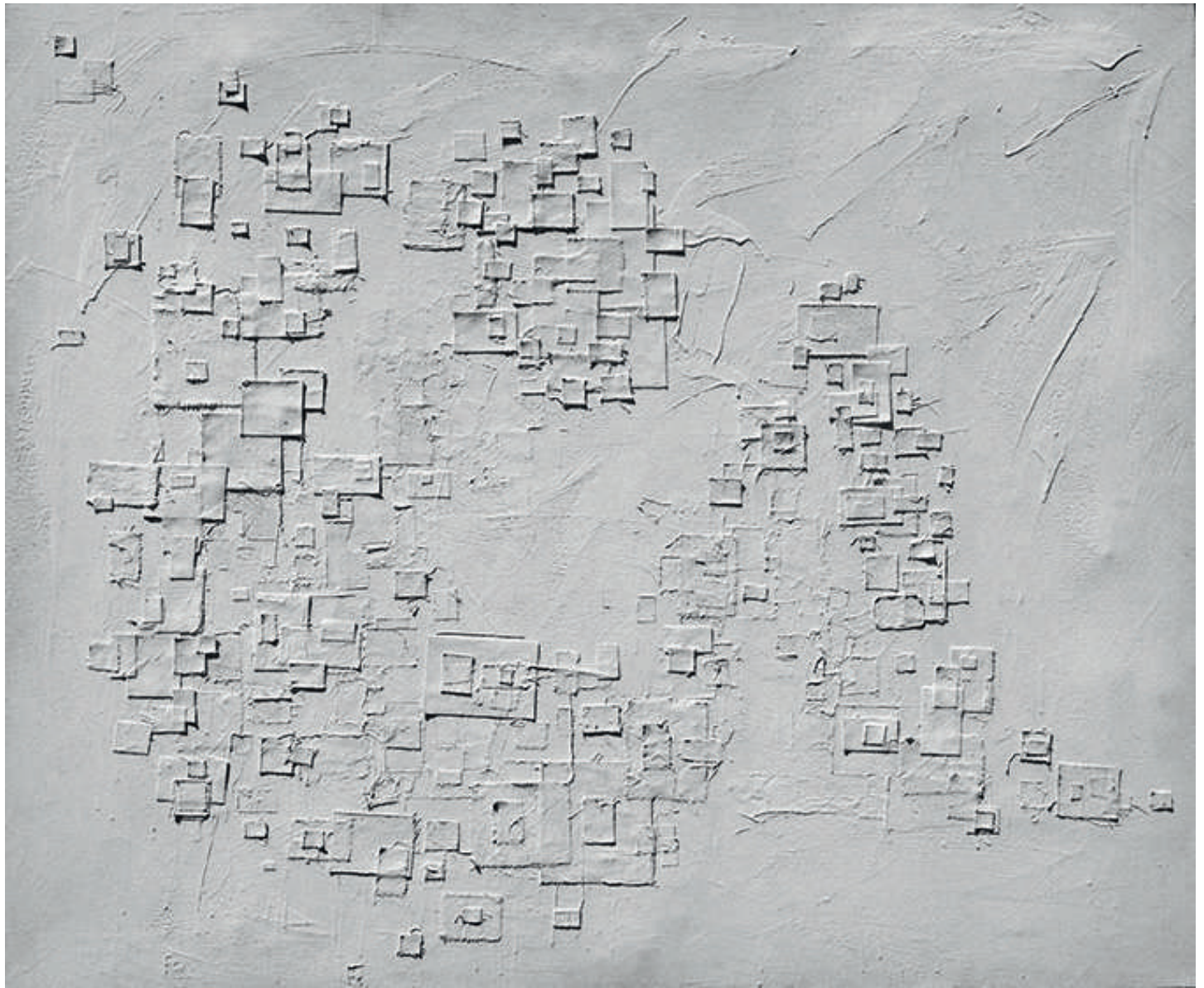
Zaman an geti Şimdi

Time, the moment passed now

Çatalhöyük, 2003, Tuval üzerine karışık malzeme
100,00 X 70,00 cm

Çatalhöyük, 2003, Mixed media on canvas
100,00 X 70,00 cm

Bomba, 2003, Tuval üzerine karışık malzeme
70,00 X 100,00 cm

*The Bomb, 2003, Mixed media on canvas
70,00 X 100,00 cm*

Evi değiştirdikçe usulca kayboldu koku

*As the house changed, the smell disappeared
silently*

performans 2003

performance 2003

Derya Kazan-Ayşe Tülay

19 Aralık 2021 tarihinde yapılan röportajın kısaltılmış halidir.

D.K. Sanatına odaklanırken yaşamınla da ilgili sorular soruyor olacağım çünkü sanatının içinde hayatından çok parça var. Başlangıçtan başlamak istiyorum. Nerede dünyaya geldin? Nasıl bir ailede doğdun?

A.T. Ben Çorlu'da babam askerliğini yaparken doğdum. "Çorlu doğumlu aslen Mut'luyum". Babam avukat, annem ev hanımı. İki de Mut'lu. Babam sekiz çocuklu ailenin tek okuyan çocuğu; annem de altı çocuklu bir aileden. Her iki tarafta da çok sevdiğim insanlar var. Anneannemin hayatımda çok önemli bir yeri var; babaannemin de öyle.

D.K. Sanat eğitimine Akdeniz Üniversitesi'nde başlıyorsun orada aldığın eğitimden biraz bahsedebilir misin? İlk dönem yapıtlarında pek çok malzeme denemesi, farklı uygulamalar, performansla kayan işler var sana özgür bir ortam açmış görünüyor.

A.T. Katı bir eğitim almamanın avantajını sonradan fark ettim. Akdeniz Üniversitesi'nde Güzel Sanatların ikinci yılında eğitim almaya başladım. Şanslıydık; yolumuzu açan özverili hocalarla çalıştık. Atölyelerde farklı malzemeler kullanılıyor; her öğrenci de kendi tarzını istediği gibi oluşturuyordu. Uzun yıllar Land Art yapmış, bilinen, konuk bir sanatçı-hocanın rehberliğinde atölye dışında da üretim yaptık. Bu atölyeden hala sanat yapmaya devam eden arkadaşlarım var.

D.K. O dönem yaptığın işlerden bir tanesi de Ekin. Öncesinde buğday, parça kumaşlar ve eski yerleşim yerlerinden birimleri tekrar ederek, aslında mezarı tekrar ederek yapıtlar oluşturduğun bir sürece girmişsin. Dilini oluşturma başlangıcı gibi geliyor bana; oraya nasıl vardın?

A.T. Her insan gibi ve her sanatçı gibi, en azından tanıdığım birçok sanatçı gibi, yaşam ve ölüm beni etkileyen en büyük olgu. Yaşamla ölüme dair birtakım travmalarım, korkularım, düşüncelerim, duygularım, heyecanlarım vardı. Aslında sanata başlamamın bir sebebi de belki kendi iç dünyamla ilgili yaşadığım muğlaklıklar, içinden çıkamadığım sorunlardı. Sanırım Hatay müzesindeydi bir mezar taşı görmüştüm. Üzerinde sahibinin öbür dünyaya götürmek istediği şeylerin rölyefi vardı. Balıkçıymış oltasını, çocuklarını, karısını, evini, kayığını götürmek istiyor. Bu beni çok etkiledi tabi. Acaba dedim ben ne götürmek isterdim. Böylece yaşadığımız dünya ve diğer dünya hakkındaki tahayyüllerimiz, düşüncelerimiz; bunların biçimsel olarak nasıl olduğu, olduğu; neleri kaybetmek istemediğimiz gibi yaşamın biçimleri, nesnelere üzerine düşünür oldum. Şehirlerimizi nasıl kuruyoruz; mezarlarımızı... Buğdayı ve dikedörtgeni kullanmaya başladım. Çatalhöyük gibi, Şehir gibi yaşam ve ölüme dair işler çıkmaya başladı. İlk kez Bomba isimli işimde kullandığım kolaj bende birleştirme açısından önemli bir etki yarattı; rahat bir anlatım yöntemi hissi bıraktı. Kolaja devam ettim.

Ekin Kaş'ta bir kaya mezarı üzerinde yaptığım bir iş. Denizden görünen kaya mezarlarından birinin ön cephesindeki alınlıkta bir yazı vardı; ben bu yazının altını çizmek istedim. Buğdayları yan yana dizerek beş metrelik bir çizgi oluşturdum ve bunu yazının altına gerdim. İşim bir ay orada kaldı. Çok olumlu tepki aldım. Açıkçası hem heyecanlandım ve işimi de çok sevdim hem de hayret ettim. Biraz aralıkta kaldım. O kadar bitmiş olmasaydı da biraz devam etseydim istedim. Her zaman işlerimin biraz tamamlanmamış oluşunu seviyordum.

Derya Kazan-Ayşe Tülay

The abbreviated version of the interview made on December 19, 2021.

D.K. While focusing on your art, I will be asking questions about your life, because there are so many pieces in your art. So I want to start from the beginning. Where were you born? What kind of family were you born in?

A.T. I was born in Çorlu while my father was doing his military service. I am originally from Mut. My father is a lawyer, my mother is a housewife. Both are from Mut. My father is the only one who got an education in a family of eight children; my mother is from a family of six children. There are people I love on both sides. My grandmothers had a significant influence on my life.

D.K. You start your art education at Akdeniz University; can you talk a little bit about it? In your early works, there are several material experiments, various applications, artworks that shift to performance, and it seems to have opened up a free environment for you.

A.T. I have realized the advantage of not having a solid education later. I started to study in the second year of Fine Arts at Akdeniz University. We were lucky to be with devoted teachers who paved our way. Various materials were used in the workshops; each student could have created their own style as they wished. We produced artworks in open sites under the guidance of a well-known guest artist-teacher who has made Land Art for many years. I have friends who still continue to make art from this workshop.

D.K. Ekin is one of the artworks you made at that time. Previously, you entered a process where you created by repeating wheat, piece fabrics, and units from old settlements, actually repeating the tomb. It seems to be the beginning of your language creation process; how did you get there?

A.T. Like every human being and artist, at least like many artists I know, life and death are the biggest phenomenon affecting me. I have some traumas, fears, thoughts, feelings, and excitements about life and death. In fact, one of the reasons why I started art was perhaps the ambiguities existing inner world of my own; the problems I could not get out of. I have seen a tombstone perhaps in Hatay Museum. On it was a relief of things the holder wanted to take to the afterlife. He is a fisherman and wants to take his fishing rod, children, wife, house, and boat. This affected me a lot. I wondered what I would like to bring. Or in other words, am I adoring myself to such a thing that I don't want to tear apart? Thus I started to think about the forms and objects of life. Our imaginations and thoughts about the world we live in and the other world; how they are formed, what we do not want to lose. How we build our cities; our graves... I used the wheat and the rectangle units in artworks like Çatalhöyük and City which are about life and death. The collage in my previous artwork Bomba has been made a significant impact on me in terms of combining; it left a feeling of comfortable narration method. I continued the collage.

I have made Ekin on a rock tomb in Kaş. There was an inscription on the pediment of one of it that was visible from the sea; I wanted to highlight it. I made a five-meter line by lining up the wheat and stretching it under the inscription. My artwork stayed there for a month. I got a very positive response. Frankly, I was excited, loved my artwork, and amazed. I'm a little in range. Even though it was quite over, I wanted to continue a little bit. I always liked that my artwork was a few unfinished.

D.K. Aslında Ekin’le kolajı bir şekilde dış mekâna, yaşamın içine dahil ettiğini düşünüyorum. Kolaja yönelmenin sebebi de belki bir birimi kolayca çoğaltmak. Senin için birimler içine girilebilecek bir boşluk yaratmak için kurgulanmış gibi geliyor bana. Bu boşluk her şey olabilir; beden olabilir ses olabilir. Ekin, Çatalhöyük birim anlayışının biraz başlangıcı gibi. Birim başlangıçları demişken bir gizli duygu veya düşüncenin açığa çıkması yönünde ortaya çıkıyor sanki. Bir gizlilik var. Sanki sadece senin bildiğin bir dil var orada. Sen o dili çoğaltarak anlamlandırırıyorsun ya da çok bildiğimiz kelimelerin tekrarını anlamının dışına çıkartıyorsun. Aslında başka bir dil arayışı içindesin; onu üretmek, bozmak, yeniden oluşturmak. Bu birim fikri senin için ne ifade ediyor; nasıl ortaya çıkıyor?

A.T. Sanatta pratik, duygu ve düşünce arasında oluşan bir birliktelik var. Bir olgu ile ilgili sahip olduğun duygu ve düşüncelerin sanat nesnesi olarak dışarıya çıkması söz konusu. O pratikte alışkanlıklarından çok etkilendiğimi sonradan fark ettim. İşlerimi yaparken bazı şeyleri kullanmıştım fakat bunun sebebini o sırada bilmiyordum. Kullandıkça kendimi sorguladım ben bunu neden kullanıyorum diye. Birim, kolaj, kolajda kumaş, buğday kullanıyor oluşum sonradan çözdüğüm birtakım bağlantılar.

Bunun bir tanesi şöyle: Çocukluğumda yaylada, Kozlar’da geçirdiğim çok uzun bir süre olurdu. Senenin üç ayı. Yanılmıyorsam seksenli yıllara kadar oturduğumuz evlerde su ve elektrik yoktu. Anneannemlerle aynı bahçe içindeydik. Birlikte çok uzun zaman geçirir; bazı işler yapardık. Dilgeç yapmak bu işlerin biriydi. Eski giysileri, pijamaları, işe yaramayan kumaş parçalarını makasla diler; birbirine ular, dokumacıya gönderirdik; çaput çul olurdu. Kumaşlar gelirdi önümüze; anneannem çizgilileri nasıl keseceğimi, hangi yönden kesersem daha az kumaş ziyan edeceğimi, renklerin birbirine yakışır şekilde nasıl dizileceğini bana öğretirdi. Kumaş kırpıklarından da minder yapardık; hiçbir şey ziyan olmazdı. Bu köylerde yapılan bir şeydi. Sonradan ben tuvalle çalışırken tuval bezlerinin artık parçalarını atamıyor bir kenarda biriktiriyordum. Onları kesmeye, yapıştırmaya başlayınca anneannemle yaptığım pratikten devam ettiğimi fark ettim.

Buğdayın da benzer bir hikayesi var. Babamın babasının bulgur hanesi vardı. Buğdaylar kaynatılır, sergiliklerde kurutulur sonra dövülerek bulgur, düğürçük, un yapılırdı. Ben o sergiliklerde buğdayların içinde oyun oynardım. Yollar, binalar, şehirler kurardım. Sonradan tüm bu çocukluk pratiklerim sanat pratiğimin içine girdi.

Birimleri nasıl kurguladığımı tam bilemiyorum. Dikdörtgen birim insan bedeninin ihtiyacı olan yer aslında. Bu birimlerin arasındaki boşluklar ve kaymalar da beni ilgilendiriyor. Aradaki tüm o kaymalar belki de benim istediğim yerlere ulaşan birimlerin dışında var.

D.K. Birimi harfe dönüştürdüğün işlerden ilki herhalde olurolmazolmazolur. Bir mantra gibi tekrarı senin için hissettirdiği duyguyu kırmak ya da devam eden bir süreci bozuntuya uğratmak; o anlam bütününe farklı bir taraftan baktırmaya çalışmak gibi. O dönemde kelime tekrarlarını kullanmaya başlamışsın. Biraz bahseder misin bu süreçten?

A.T. Sanatta yazıyı kullanma isteğimin olduğu bir ara var. O aranın daha çok duyulmak istemeyle ilgili olduğunu sanıyorum. Duyulmak, bağırarak, söylemek, değiştirmek, yani daha baskın bir araç kullanarak kendimi ifade etmekle ilgili olduğunu düşünüyorum. Harflere ulaşmam ile ses arasında bir bağıntı var. Bazen yaparken nasıl ve neden kullanıyor olduğunu tam bilemiyorsun. Karşına koyup ona bir bakman gerekiyor; yapıtlarımla böyle içimden konuştuğum zamanlar oluyor. Harflerden önce dikdörtgen boşluklara yoğunlaşmıştım. Onları da olurolmazolmazolur sergisinde çok kullandım. Anneannemin, annemin, benim ve kızımın giysi parçalarını kullandım. Hayat akışında belirli bir dizi oluşturduğunu düşünüyorum. olurolmazolmazolur bir çeşit düzene karşı çıkış olarak aslında benim içimde var. Bu şöyle bir şey. Bazı şeylerin istediğim gibi

D.K. *In fact, Ekin somehow incorporated collage into the outdoors, into life. Perhaps the reason for using to collage is to easily duplicate a unit. It seems to me that the units were designed to create a space for you to enter. This void can be anything; it could be the body, the sound. Ekin is like the beginning of Çatalhöyük unit understanding. Speaking of unit beginnings, it seems to emerge in the direction of revealing a secret feeling or thought. There is secrecy. It's like there's a language only you know. You make sense of that language by multiplying it or you take the repetition of words that we know very well out of their meaning. You are actually in search of another language; to produce, to destroy, to reconstruct it. What does this unit idea mean to you; How does it turn out?*

A.T. *There is a unity between practice, emotion, and thought in art. Your feelings and thoughts about a phenomenon come out as an art object. I was very much affected by my habits in art practice. I used some things while doing my artwork, but I wasn't aware of the reason at that time. Unit, collage, fabric, wheat, some connections that I later figured out.*

One of them is as follows: When I was a child, I spent a very long time, three months, in Kozlar Plateau. There was no water or electricity in the houses until the eighties. Our house was nearby my grandmothers'. We spend a lot of time together; we used to do some things. Making dilgeç (making string out of textile) was one of those handicrafts. She cuts out old clothes, pajamas, useless pieces of fabric with scissors; we would send them to the weaver and get horsecloth. My grandmother taught me how to cut the stripes; which way I should start cutting so that less fabric is wasted, and how to arrange the colors in a way that suits each other. We used to make cushions from scraps left; nothing would be wasted. Later, I realized that I could no longer throw away the pieces of the canvas cloths. I collect it aside. I started to cut and paste them which is so alike the practice with my grandmother. Wheat has a similar story. My father's father had a bulgur household. The wheat was boiled, dried under the sun on a large coarse cloth set on the floor. Then pounded to make bulgur, düğürçük (thinner bulgur), and flour. I used to play in the drying wheat drawing roads, buildings, cities. Later, all these childhood practices entered my art practice.

I don't know how exactly I set up the units. The rectangular unit is actually what the human body needs. The gaps and shifts between these units also interest me. Maybe all those shifts in between the units exist out of the places I want.

D.K. *The first of the artworks in which you convert a unit into a letter is olurolmazolmazolur. Repetition like a mantra is to break the feeling or to disrupt an ongoing process; like trying to look at that whole meaning from a different side. At that time, you started using word repetitions. Can you talk a little bit about this process?*

A.T. *There is an interval I want to use writing in art. I think that is more about a wish to be heard. It's about being heard, shouting, saying, changing, that is, expressing myself using a more dominant medium. There is a correlation between my reaching the letters and the sound. Sometimes you exactly don't know how and why. You have to set and take a look at it. There are times I talk to myself like that with my works. Before letters, I concentrated on rectangular spaces. I also used them a lot in the olurolmazolmazolur exhibition. I used pieces of clothing from my grandmother, my mother, myself, and my daughter. It creates a certain sequence in the flow of life. olurolmazolmazolur is in me as a kind of opposition to order. I was at a time when things didn't go on the way and I had to change them. The repetition of this on the canvas also opened up different possibilities. A mechanism that will change wherever you start reading. This string interested me and I did a series of study with it.*

Later, I did more work on sounds. I started to wonder why was it so intense that sound had a place in my life about being heard? The whole story might have started like this: I'm seven or eight years old. The doorbell rang. My father bought something from the market and sent it home. I opened the door; a boy stands in front of me, about ten or twelve years old, and he hands me the package. He will say something. He will say „your father sent this“; but he can't. After a long absence of words, he makes some

gitmediği ve değiştirmek durumunda kaldığım bir dönemdeydim. Olur olarak düşündüğüm çoğu şey olmaz; olmaz olarak düşündüğüm çoğu şey de olabilir gibi bir aralıktaydım. Bu hislerim benim işime tam da söylemek istediğim gibi olurolmazolmazolar olarak yansıdı. Bunun tuval üzerindeki tekrarı farklı olasılıklara da yol açtı. Hiçbir şeyi planlayamıyorduk. Nasıl olasılıklara yol açacağını bilemiyorduk. olurolur da yan yana geliyordu olmazolmaz da. Nereden okumaya başlarsanız değişecek bir düzenek. Bu dizge beni ilgilendirdi ve onunla bir seri çalışma yaptım.

Sonradan sesler üzerine daha fazla çalışma yapınca üzerinde neden ses acaba diye düşünmeye başladım. Sesin benim hayatımda sesini duyurma ile ilgili yer etmiş olması neden bu kadar yoğundu. Aslında (sanırım!) bütün hikaye şöyle başladı: Yedi-sekiz yaşlarındayım. Kapı çaldı. Babam çarşıdan bir şeyler alıp eve göndermiş. Kapıyı açtım; karşımda bir çocuk duruyor, on-on iki yaşlarında, elindeki paketi bana doğru uzattı. Bir şey söyleyecek. Diyecek ki „bunu baban gönderdi“; ama diyemiyor. Uzun bir söz çıkamama durumunun ardından b ve ö ile karışık bazı sesler çıkarıyor. Karşılıklı durduğumuz ve beklediğimiz saniyeler ihtimaldir ki benim paketi almam ve teşekkür etmemle sonuçlanmıştır. Bu karşılaşmanın ardından yatak odasındaki aynanın karşısında sesin neremden geldiği, nasıl duyulur bir şeye dönüştüğüne dair ağzımı sonuna kadar ayırıp ses çıkararak bir dizi araştırmaya giriştim. Ben sesi nasıl çıkarabiliyordum; peki ya o nasıl çıkaramıyordu. Sesin çıkması, çıkmaması gibi denemeler sonucunda sesimi çıkaramamaya başladım ve iki yıl kekeme oldum.

D.K. Başlarken benim de dediğim şey buydu. Sanat üretimin senin hayatının o kadar çok parçasını içeriyor ki sanat senin hayatın gibi bir noktada. O yüzden anılarını da dinleyerek sanat hayatına bakmamız gerektiğini düşünüyorum. bensenten de uzun süre suskun kaldığın bir şeyi söylemek üzere ortaya çıkmış bir iş.

A.T. „bensenten“’de duygu durumum daha değişikti. Kendime dair çözdüğüm şeylerden işlerimi oluşturduğum gerçeği var; ama bu işlerimi oluşturdukça da duygu durumumun değişmesi söz konusu. O beni çok tatmin eden bir şey. Düşündüğüm, çözemediğim bir konuda çok derinleşmeyi ve o derinleştiğim şeyi de ortaya çıkarmayı, bunu bir sanat nesnesi olarak ortaya çıkardığımda insanlara iletebileceğim veya kendim görebileceğim ve üzerinde konuşabileceğim bir nesneye çevirdiğimde beni çok mutlu ediyor. bensenten de öyle bir iş. Bir duygusal bunalımım sonunda çıkan; kadın, erkek ilişkileri ve cinsellik üzerine kurguladığım bir iş. Kendime ait meseleleri düşünmeye başladığımda ve çözmek üzere yoğunlaştığımda toplumla ne kadar bağlantılı olduğunu fark etmek bana çok ilginç gelir. Kadın olmak ve erkek olmakla ilgili olarak insan cinselliğinin yönlendirilebilmiş oluşu, bu cinselliğin bir hırsla dönüşmüş oluşu, bu hırsların aslında arzularımızı kapladığı, sevginin önünde birtakım kısıtlamalar, engeller olduğu, o sevginin akmasının bireysel olarak yararlı olabileceği gibi toplumsal olarak da yararlı olabileceği gibi birçok sonuca kendi duygularımdan yola çıkarak ulaşmam. Onu bensenten işi altında biriktirmiş, toplamış ve sunmuş olmam. Beni çok hoşnut ediyor. bensenten işimin toplumsal olarak oluşturduğumuz bir çok ilişkide varlığını hissettireceğini düşünüyorum. O hırs ve arzu meselesinin, cinselliğe dayalı yani var olmaya dayalı, bireyin var olmasına dayalı, çevreyle kurduğu ilişki açısından hırsları ve arzularına dair işlerimde yer alacağını düşünüyorum. Yeni eklemeler geçiyor aklımdan.

D.K. Bir dönem de kolektif olarak ürettiniz ve sergiler açtınız. Haydarpaşa Garı’nda kum ve led kullandığın bir çalışman var. Bu işinle ilgili neler söylersin?

A.T. İnşaat kumu kullanmıştım o işimde; dikdörtgen birimlerin içinde amber renkli ışıklar vardı. Etrafta bir hareket olduğunda yanıyor; uzaklaşınca sönüyordu. Şehir ve yazı işlerimin arasında duran bir çalışmam. Etrafını korumaya almadım. Fark etmeyen bir kişi üstüne basabilirdi. Sergi boyunca üzerine basıla basıla iş kendini yok etti. Amber yaşamı simgeleyen sıcak bir renk. Haydarpaşa Garı da duygu olarak çok yüklü bir yer. Liman, yerleşim yeri, çarşının bir parçası olarak çok eski

sounds mixed with b and ö. It is possible that the seconds we stood and waited for each other resulted in my receiving the package and thanking. After this encounter, I started a series of researches in front of the mirror in the bedroom, where the sound came from and how it turned into something audible, by keeping my mouth wide open and making a sound. How could I make the sound; so how could he not get it out? As a result of attempts such as making the sound not come out, I started to be unable to speak my voice and stuttered for two years.

D.K. That's what I said at the beginning. Your art includes so many parts of your life that art is at a point just like your life. That's why I think we should look at your art life listening to your memories. bensenten is also a work that has emerged to say something you have been silent for a long time.

A.T. My mood was different in bensenten. As I create my artworks out of the things I figure out about myself my mood changes. It's something that gives me great satisfaction. It gives me happiness when I turn it into an object, convey it to people, speak about it and go deep on a subject that I think about and cannot solve. bensenten is such an artwork that came out of an emotional crisis. It's about male-female relationships and sexuality. When I begin to think about my own issues and concentrate on solving them, it is very interesting to realize how connected they are to society. Being a woman and being a man; human sexuality can be directed, may turn into an ambition. These ambitions cover our desires. There are some restrictions and obstacles in front of love, the flow of love can be beneficial individually as well as socially. I have accumulated, collected, and presented it under bensenten. It pleases me a lot. I think that the issue of ambition and desire will take place in my works that are based on sexuality, that is, on existence, the existence of the individual. New additions.

D.K. For a period, you produced as a collective and opened exhibitions. You use sand and led in your artwork at Haydarpaşa Train Station. What can you say about it?

A.T. I used construction sand, the rectangular units had amber lights inside. Lights up when there is a movement around and faded away. It is an artwork that stands between City and my writings. I didn't protect it. Someone who didn't notice could step on it. During the exhibition, the work self-destructed by being stepped on. Amber is a warm color that symbolizes life. Haydarpaşa Station is an extremely emotional place. The port, the settlement, a part of the bazaar, goes back to ancient times. During the restoration, an ancient city emerged under it. The writing I created with amber was something unknown and could not be put into voices. And the point that I brought to this artwork by people stepping on it unknowingly was saying something about our relationship with space.

D.K. You wrote your Art Proficiency thesis on the image of the patriarchal perpetrator in contemporary art. When approached from the framework of existential ambitions that you have constructed in your view of art, patriarchy is a subject that needs to be examined, selected and determined. Feminist readings are also needed. What have you been affected by; what did you follow, which books did you read?

A.T. I can say that writing that thesis was a surprise for me. I started my research on the issue of masculinity. I used to think that the biggest problem I had in my life was the issue of masculinity. Masculinity is a very important issue that needs attention. Many of the problems we experience are also related to the fact that masculinity has not been revealed very well. I will say that in this world created by men, but in this world created by men together with women, in this order in which the concept of masculinity is dominant, the very big problems we experience stem out from the fact that the male gender has not been adequately

çağlara gidiyor. Gelen geçen insanların oluşturduğu bir dolu öykü ve tarih öncesi dönemlere dayanan varlığı. Restorasyon çalışmaları esnasında da altında bir antik şehir çıktı. Amberle oluşturduğum yazı o an bilmediğimiz, seslere dökemediğimiz bir yazıydı. Ve bu yazıyı insanların bilmeden üstüne basıp geçmeleriyle getirdiğim nokta da mekanla ilişkimize dair bir şeyler söylemekteydi.

D.K. Sanatta Yeterlik tezini çağdaş sanatta ataerki failin imgesi konusunda yazdın. Sanata bakışında da kurguladığın varoluş hırsları çerçevesinden yaklaşıldığında ataerki irdelenmeye, ayıklanmaya, tespit edilmeye ihtiyacı olan bir konu. Feminist okumalar da gerekiyor. Nelerden etkileniyor oldun; neleri takip ettin, hangi kitapları okuyordun?

A.T. O tezi yazmak benim için de sürpriz oldu diyebilirim. Aslında ben erkeklik meselesiyle araştırmama başlamıştım. Hayatımda yaşadığım çok büyük sorunun erkeklik meselesi olduğunu düşünüyordum. Erkeklik ilgilenilmesi gereken çok önemli bir konu. Yaşadığımız birçok sorun erkekliğin çok iyi şekilde ortaya konamamış oluşuyla da ilgili. Erkeklerin yaratmış olduğu bu dünyada diyeceğim ama kadınlarla birlikte yaratmış olduğu bu dünyada, erkeklik kavramının baskın olduğu bu düzen biçiminde yaşadığımız çok çok büyük sorunlar erkek cinsiyetinin yeterince araştırılmamış olmasından kaynaklanıyor. Kadın cinsiyetinin baskı görmüşlüğü'nün nasıl meydana çıkarılması gerekiyorsa erkek cinsiyetinin fail olarak, baskı uygulayan olarak nelerden etkilendiğini ortaya çıkarmak gidişat açısından çok olumlu olacaktır. Ben de tezime erkeklik meselesi ile ilgilenerek başladım. Bir kadının kendi istekleri arzuları doğrultusunda hayatını yönlendirip var olabilmesi için birtakım kemikleşmiş yapılarla mücadele etmesi gerekiyor. Ve bu süreçte kendine ait mücadeleyi özellikle samimiyetle vermesi gerekiyor. Bazı şeyleri de aşması gerekiyor. Ben de hayatımda zaten bunu yapmış vaziyetteydim. Hala da yapıyorum açıkçası. Erkeklik çok zor bir alan tabi ki. Bu konuda Türkiye kaynaklı bir tez yazmak çok daha zor çünkü hep yabancı kaynaklar var. Yabancı kaynaklar da yetersiz. 1990'lardan sonra erkeklik araştırmaları akademi içerisine girdi. Araştırmalar genellikle İngiltere, Amerika gibi daha farklı kültürlerde ortaya çıkmış. Türkiye'de ise daha yeni yeni erkeklik araştırmaları başlamış vaziyette. O açıdan o konuyu araştırırken zorlanıyordum. Tez süreci zordur. Zorlandıkça yönünü biraz değiştirmek durumundasın. Yönünü değiştirdikçe istediğin şeye de ulaşırsın. Sonuç olarak benim tezim de erkeklikten ataerkilliğe doğru çevrildi. Ataerki konusunda da çalışırken az zorlanmadım. Birçok kitaba dadanarak, araştırma yaparak, inceleyerek gittiğim bir süreç oldu. Ve sonunda beni çok tatmin eden bir araştırma tezi çıktı. Bu benim büyük mutluluğumdur.

D.K. Yazı senin bir yeteneğin olarak hayatında hep var. Yazınsal olarak becerili bir insansın, şu anda da bir şeylerle uğraşıyorsun. Ne araştırıyorsun, üzerinde düşündüğün yazdığın şeyler neler?

A.T. Şu an yazı'nın sanat eserinde yer alması ve yapıtı nasıl yönlendirdiği üzerine bir araştırma yapıyorum. Aynı zamanda kafamın içinde oluşmaya çalışan bir başka mesele de doğayla ilişkimiz, kurduğumuz dil, farklı biçimlerde nasıl kurulabileceği üzerine; belki sesle ilgili bir dil değil de görsel elemanlarla oluşturulabilecek bir dil. Benim çocukluk yıllarımda evleri çok düzgün olan insanlar duvarlarına da bir manzara resmi asarlardı. Şu an gelmiş olduğumuz dünyada çevreye verdiğimiz hasar ve o manzarayı bir zamanlar duvara asmış olma halimiz. Her evde aslına bakarsan böyle akan bir dere ağaçlar o şırıltıyı filan duyabileceğin bir tazelikte olurdu. Ama işte şimdi hepsini boru içine aldık. Bu mantıkta nerede bir kopuş var. Manzaranın tahayyülü konusunda biraz düşünmek istiyorum yani. Yazı gerçekten sadece sanat nesnesi olarak değil yazmak olarak da var. Dil meselesi. Dilin aktarılışı. Manzaranın tahayyülü diyorum mesela şu anda. Benim için de bilinmeyen bir şey. Sadece bu iki kelime var. İki kelimenin derinliği beni ilgilendiriyor. O manzarayı asan tahayyülle benim şu anki tahayyülüm arasında nelerin değiştiği ve gelecekte nelerin değişebileceği. Kelimelere dökemediğim bir boyutta. Belki sanat yapıtı belki de bir makale olarak çıkacak hiç bilemiyorum. Belki de hiç dökemeyeceğim.

researched. The oppression of the female gender needs to be revealed, it will be very positive in terms of progress to reveal how the male gender is affected as the perpetrator and the oppressor.

A woman has to struggle with some ossified structures in order to lead her life and exist in line with her own desires. And in this process, she has to give his own struggle sincerely. She has to overcome some issues. I've already done that in my life. I still do it. Masculinity is a very difficult field. It is much more difficult to write a thesis on this subject because there are foreign sources. Foreign resources are also very scarce. After the 1990s, masculinity studies entered academia. Studies have generally emerged in different cultures such as England and America. In Turkey, however, masculinity studies have just newly begun. That's why I had a hard time researching that subject. The thesis process is demanding. You have to change your direction a little when you have difficulty. As you change your direction, you will achieve what you want. As a result, my thesis was transformed from masculinity to patriarchy. I had no less difficulty while studying patriarchy. It was a process that I went through by haunting, researching, and examining many books. And finally, a research thesis came out that gave me great satisfaction. This is my great happiness.

D.K. Writing is always in your life as a skill of yours. You are a literary talent, and you are dealing with something right now. What are you researching, what are the things you think about and write?

A.T. I am currently researching the inclusion of writing in a work of art and how it manipulates the artwork. Another issue emerging in my mind is about our relationship with nature and the language that can be created with visual elements. In my childhood, people with very neat houses used to hang landscape paintings on their walls. The damage we have done to the environment in the world we are living in now, and the way we once hung that view on the wall. A flowing stream and trees were so fresh that you could hear and smell it. But now we've piped them all in. Where is the break-in of this logic? So I want to think a little bit about the imagination of the landscape. I call it the imagination of the landscape right now. It's unknown to me. There are only those two words. In a dimension that I cannot put into words. Maybe it will be a work of art or an article, I don't know. Maybe I'll never be able to.

Ayşe Tülay 1966 Çorlu doğumlu aslen Mut'ludur. Küçüklüğünden itibaren sanata ilgi duymasına rağmen İşletme eğitimi olarak bir süre iş hayatını sürdürdükten sonra otuzlu yaşlarında Akdeniz Üniversitesi GSF Resim Bölümünde lisansını tamamlar. Sanat çalışmalarının aralıklı devam ettiği dönem içinde Sanatta Yeterliğini Marmara Üniversitesi GSE'de "Çağdaş Sanatta Ataerkil Failin İmgesi" teziyle 2021 yılında bitirir.

Antalya'da "Kültürel Miras ve Çağdaş Sanat"; Almanya, Romanya ve Türkiye'de "Sultan ve Üzümler"; İstanbul'da Durum Sanat Grubuyla "Atölye Sergisi" ve "Buradan" adında grup sergilerini düzenlemiş ve çalışmalarıyla yer almıştır. Yaşamının akışını konforlu alanının dışına çıkararak değiştirdiği 2015 yılında hayatına hâkim olan kuralları eleştirdiği "olurolmazolmaz" kişisel sergisini açmıştır. 2003 yılından beri çeşitli sergilere katılmaya devam etmektedir.

Ayşe Tülay was born in Çorlu in 1966 and is originally from Mut. Although she was interested in art from her childhood, she has studied Business Administration; and continued professional business life for a while. She has completed her undergraduate studies at Akdeniz University Faculty of Fine Arts Painting Department in her thirties. During the period when her art studies continued intermittently, she has finished her Ph.D. in Art at Marmara University Fine Arts Institute with the thesis of „The Image of the Patriarchal Perpetrator in Contemporary Art“ in 2021.

She organized group exhibitions like “Cultural Heritage and Contemporary Art” in Antalya; “Sultan and Raisins” in Germany, Romania and Turkey; „Studio Exhibition“ and „From Here“ with the Durum Art Group in Istanbul and took part in the exhibitions. In 2015, when she changed the course of her life by stepping out of her comfortable space, she opened her solo exhibition „ olurolmazolmazolur“, where she criticizes the rules that dominate her life. She has been participating in various exhibitions since 2003.

Ayşe Tülay

İstanbul'da çalışmakta ve yaşamaktadır.

2021: Sanatta Yeterlik / Marmara Üniversitesi
GSE Resim ASD / İstanbul

Seçme Sergiler

2018 Başka Yer / Tüyap Sanat Fuarı /
Beylikdüzü-İstanbul
2017 Buradan / Haydarpaşa Garı / Kadıköy-
İstanbul
2017 Atölye Sergisi / Yel Değirmeni-İstanbul
2014 "olurolmazalmazolur" / Kişisel Sergi / Art-
park Galeri-Antalya
2011 Sultan & Rosinen / Bad Elster-Köstence-Braşov-
Sibiu-Antalya-Berlin
2005 Positions-Directions / Kunsthalle-Bruens-
buettel / Almanya
2004 Artventure / Likya Yolu-Kaş-Antalya
2003 Kültürel Miras ve Çağdaş Sanat /
Kaleiçi-Antalya
2003 Experimentelle Kunst in Der Antikstadt /
Galerie in der Kulturscheune Hof Akkerboom-Kiel / Alma-
nya

Yayımlar

2020 "Savaş Şiddetini Konu Edinen Çağdaş Sanat
Yapıtlarında Ataerkil Failin İmgesi" / Basılmış Makale /
Sanat ve Tasarım Dergisi / 11 / 33-40
2019 "Kimsooja'nın Beden Yerleştirmeleri ve İzleyici
Etkileşimi" / Bildiri / 4. Uluslararası Bilimsel
Araştırmalar Kongresi / Yalova

Ayşe Tülay

Lives and works in İstanbul.

2021 D.A / Marmara University Fine Arts
Institute / İstanbul

Selected Exhibitions

2018 Another Place / Tüyap Art Fair /
Beylikdüzü-İstanbul
2017 From Here / Haydarpaşa Gar/ Kadıköy-
İstanbul
2017 Studio Exhibition / Yel Değirmeni-
İstanbul
2014 "olurolmazalmazolur" / Solo Exhibition /
Artpark Gallery-Antalya
2011-2005 Sultan & Rosinen / Bad Elster-Constan-
za-Brashov-Sibiu-Antalya-Berlin
2005 Positions-Directions / Kunsthalle-Bru-
ensbuettel / Germany
2004 Artventure / Lycian Road-Kaş-Antalya
2003 Cultural Heritage and Contemporary
Art / Kaleiçi-Antalya
2003 Experimentelle Kunst in Der Antikstadt
/ Galerie in der Kulturscheune Hof Akkerboom-Kiel /
Germany

Publications

2020 "The Image Of Patriarchal Perpetrator In Con-
temporary Art In The Context Of Violence In War" /
Article / Sanat ve Tasarım Dergisi / 11 / 33-40.
2019 "Kimsooja's Body Installations and Interaction of
the Viewer" / Research Paper / 4. International Scientific
Research Congress / Yalova.

IMPRESSUM

Teksler: Ayse Tlay
Derya Kazan(SyleŖi)
Hanife Neris Yüksel

Fotoęraflar: Bahar Kahraman
Caner Kaya
Ilayda Bal
Tamer Serbay
TimurtaŖ Onan
Sigrun Drapatz
Uęur Gnay

Layout : Tamer Serbay

© Ayse Tlay
aysetulayince@gmail.com

